

Adventes Vēstis

2009. gada augusts, #08 (162)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
BĪBELE -
DZĪVĀ DIEVA
Vārds

ATKLĀSMES
GRĀMATAS
TRĪS VĒSTIS
ŠODIENAI

ZILĀKALNA
BĒRNU
CENTRA
JUBILEJA

VASARAS
CEĻOJUMU
IESPAIDI

JAUNIEŠI
PAR "CEĻA
MEKLĒTĀJU"
NOMETNI

INTERVIJA: BĪBELES TULKS ALEKSANDRS BITE

Latvijas ziņas	4
Ārzemju ziņas	7
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Jauniešiem	16
Bērniem	18
Ceļojumi	21
Atmiņas	22
Citu konfesiju ziņas	23

Tuvi un tāli ceļi izceļoti, saule un jūra izbaudīta, arī darba sviedri gods godam lieti. Vakarā krēslos sāk jau manāmi agrāk, un nakts vairs nav gaišas kā jūnijā.

Pesimisti saka, ka vasara jau cauri, turpretī optimisti apgalvo, ka pašā plaukumā. Ej nu tiec gudrs, kuram taisnība.

Bet Zeme savā Dieva laistajā skrējienā ap Sauli un tai līdzī arī mūsu kalendārs laiku mēro objektīvi un bez emocijām, vēstot, ka tuvojas septembris.

Līdz ar augļu laiku atnāk skolas laiks. Čaklākajiem skolēniem somas jau sakravātas, un 1. septembrī skolotājam sniedzamās asteres un gladiolas jau briedina krāsainus pumpurus.

Vai arī tu esi gatavs mācīties? Vai vēlies uzzināt un iepazīt? Vai vēlies ne tikai saprast, bet arī prast?

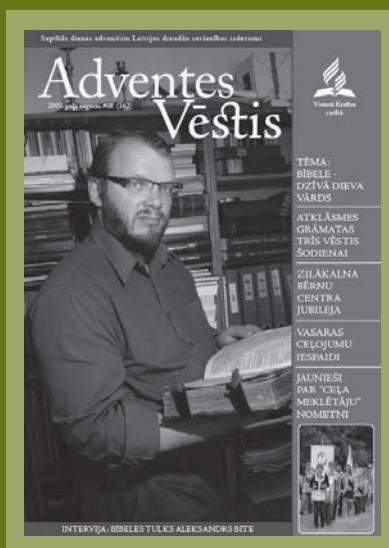
Šī „Adventes Vēstu” numura centrā ir Lielā Mācību grāmata – Bībele. Grāmata, kas vienlīdz noderīga gan pirmklasniekam, gan magistrantam, gan jebkuram citam. Grāmata, kas māca augstāko no visām – mūžības zinātni, un iepazīstina ar augstāko pār visiem – tavu Radītāju un Glābēju. Ceram, ka šis žurnāla numurs tev dos jaunu mudinājumu apgūt aizvien jaunus dievišķās Grāmatas dārgumus, ar ko stiprināt un rotāt savas dzīves pamatus. Ne vien tos iztālēm redzamos dārgumus, bet arī tos dziļumā slēptos, kas tāpēc jo spožāki. Lai tavā dzīvē, cienījamo lasītāj, ir un vairojas ticībā iegūstamā taisnība un „Tuvu pie tevis ir tas vārds, tavā mutē un tavā sirdī, – proti, ticības vārds, ko mēs sludinām” (Romiešiem 10:8).

*Māris Debners,
sadaļas Vārds mācītājam atbildīgais redaktors.*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Atbildīgie redaktori:

Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Liene LIEPIŅA
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Mārtiņš ZILGALVIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienības izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Dieva sūtīts cietumā

Raksta jums no Jelgavas cietuma uz mūžu ieslodzītais. Vēlos izteikt savu patieso pateicību tādiem cilvēkiem kā Rihards Krieviņš no Septītās dienas adventistu Baznīcas. Viņš reizi nedēļā pirmdienās mani un daudzus citus ieslodzītos šajā cietumā apmeklē. Rihards ļoti kvalitatīvi aiznes Dieva Vārdu ļaudīm. Pateicoties viņam, esmu par daudz ko aizdomājies un nožēlojis savus pagātnes slikto darbus. Sarunas mums nav garas, 20-30 minūtes. Protams, gribētos vairāk. Taču arī šo laiku Rihards manis dēļ nav pazaudējis vērtīgi, izskaidrojot man visus jautājumus, kas tagad ir uzlabojuši manas dzīves kvalitāti. Pateicoties Rihardam, man ir skaidrs, ka labie darbi un paklausība ir glābšanas rezultāts, nevis līdzeklis. Galvenais ir apzināties savas kļūdas un neatkārtot tās. Mūsu sarunas ir pilnas ar prieku, un šī svētku sajūta un atklāsme atstāj iespaidu arī nākošajās dienās un manā attieksmē pret kameras biedru.

Es pateicos Dievam, ka ir tādi cilvēki kā Rihards Krieviņš, kas padara mūsu dzīvi labāku un skaistāku. Lūdzu, uzrakstiet par to savā žurnālā „Adventes Vēstis”. Paldies jums, ka jūs esat!

*Ar cieņu un pateicību Dieva bērns Aleksandrs,
uz mūžu notiesātais, 8. vienība, 313. kamera.*

Kādu ārstu darbadienas Vācijā

Ar Vācu Evaņģēliski Luteriskās Baznīcas projektu „Baznīcas darbs slimnieku aprūpē” ir dibināta slimnīca Hamburgā smagi slimiem, varētu pat teikt, paliatīvās aprūpes slimniekiem. Slimnīcā viss personāls ir kristieši (luterāņu draudzes locekļi), kalpo arī mācītāji un diakoni. Es izlasīju kāda ārsta stāstīto, un mani tas tā uzrunāja, ka ļoti gribējās to iztulkot arī jums, Adventes Vēstu lasītājiem:

”Mana ikdiena paiet stacionārā ar smagi slimiem pacientiem, kuri bieži ierodas jau novēlotās stadijās. Mēs visi darām, cik varam, lai atvieglotu ciešanas, izmisumu, galveno vērību veltot cilvēka dzīves pēdējam posmam, dienām, varbūt stundām. Cenšamies darīt visu – lūgt, ticēt, lai slimnieks pieņemtu Jēzu un salīdzinātos ar tuviniekiem.

Bieži man ikdiena paiet tādās kā jautājumu – atbilžu stundās. Grūti atbildēt uz jautājumiem: kāpēc man, kāpēc tieši man? Tad es pats prasu Dievam atbildēt tā, lai šis slimnieks ieklausās, pieņem, cenšas saprast. Ja slimnieks klausās (reti kāds arī negrib neko dzirdēt), tad es paņemu Bībeli un stāstu par tajā minēto Dieva vīru ciešanām, par Jēzus izmisuma nakti Ģetzemanē un pie krusta, kad Viņš, Dieva Dēls būdams, sauca: „Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu mani esi atstājis!” (Marka 15:34) Tad saku, ka visas mūsu dienas stāv Dieva Tā Kunga rokās, un mēs, cilvēki, varam tikai pateikties par katru dienu šeit.

Man spilgtā atmiņā kāds ar vēzi slims vīrs ar novēlotu ārstēšanu, kurš nonāca mūsu slimnīcā. Viņš visu savu dzīvi bija kristietis. Viņš mīlēja citēt 90. psalma 12. pantu: „Māci manas dienas tā vadīt, ka gudru sirdi iegūstu.” Nedomāju, ka viņam, tik smagi slimam, bija viegli citēt šo psalmu. No viņa es tiešām arī daudz guvu. Kādā no mūsu pēdējām sarunām, kā parasti izteicis lūgšanu Debesu Tēvam – māci manas dienas...ka gudru sirdi iegūtu –, viņš teica, ka Dieva Vārds viņam ir kā neizsmeļams, neizsīkstošs Avots, pie kura veldzēties mūža garumā. Citreiz viņš teica, ka viņam šis Vārds ir kā dārga pērle, kā silta rudens diena vai gaišums tumšā dienā. Tā viņš arī beidza šīs zemes gaitas ar vēl pilnībā neizteiktiem vārdiem.

Intensīvās terapijas palātā gulēja kāds smagi slims vīrs un negaidot iekrita bezsamanā vairāk nekā nedēļu. Tuvinieki uztraucās, jo viņš nebija pieņēmis Pestītāju, neizlīdzis ar tuviniekiem. Lūdzām, darījām, ko vien varējām, bet nekā. Kādam no personāla darbiniekiem, kas pazina slimnieku, iesāvēs prātā doma – atnest no tuvējās dzemdību nodaļas slimnieka pirmdzimto mazdēliņu. Atnesām un nolikām slimniekam uz krūtīm viņa rokās. Pēc neilga brīža slimnieks nāca pie skaidras apziņas, pazina savējos, piespiedis mazdēliņu krūtīm, piekrita lūgt, nožēlot un salīdzināties ar tuviniekiem. Paņēmis mācītāja doto vakarēdienu, viņš mierīgi aizgāja no šīs pasaules.

Tāda ir šīs slimnīcas ikdiena – ne vienmēr izdodas, bet mēs ticam, ka kalpojot varam palīdzēt kaut pēdējās dzīves dienās atgriezt cilvēkus Dievam un lielā mērā atvieglot ciešanas.”

No vācu valodas tulkojusi Gaida Bērziņa

Sludinājumi

Jubilejas pasākums

26. septembrī Adventistu Ezeres draudze atzīmēs 15 gadu jubileju. Dievkalpojuma sākums pl.10:00. Kalpos māc. V. Reķis. Visi mīļi aicināti!

Liecību mielasts

Jūlija pēdējā sestdienā Ogres draudzē bija neparasts pasākums. Jau otro reizi šajā gadā. Sadraudzība ar Dievu un savā starpā, mīļi ciemiņi no Rīgas un pat no tālās Dagestānas.

Agris un viņa jauniešu komanda – Zane, Elīna, Uno un Mārtiņš – stāstīja par evaņģelizācijas gājieniem gan Ogrē, gan Rīgā. Viņi veido jautājumus tā, lai uzsāktu sarunu par dažādām tēmām. Iznāk runāt arī par ticību. Reiz pat 3 stundas ar kādiem pieaugušiem vīriem. Atbildes bijušas visdažādākās. Arī jautājumi no viņu puses. Daži pat smagi. Piemēram: kā tas nākas, ka vācu karavīri gāja slepkavot ar uzrakstu uz jostām „Dievs ar mums”? Nu, nav jau tik vienkārši. Bija arī inkvizīcijas sārti Dieva vārdā, bet jaunieši godīgi atbild; ja ko nezina, tad tā arī saka. Sēkla tomēr iesēta. Tālāk audzēs un laistīs Svētais Gars, novāks ražu droši vien kāds cits. Rasas vadībā rosīgi darbojas arī paši mazākie. Gustīnam pat saskrēja asaras acīs, kad viņš gribēja kopā ar māmiņu dziedāt, bet tam nebija vairs laika.

Kāpēc virsrakstā rakstīts Liecību mielasti?

Baudījām Dieva doto maltīti, un pēc tam sākās liecības. Gan par piedzīvoto, jauniešiem liecinot, gan pārējo pieredzi šajā Dieva darbā. Atmiņā palika vairākas liecības, līdzdalīšu divas.

Viena par saldējuma ēšanu. Draudzenes sarunā tikšanos. Tā, kura ierodas pirmā, nopērk saldējumu abām un gaida. Atskan zvans, ka 20 minūtes vēl jāgaida. Ļoti karsta diena. Meitene apsēžas parkā blakus sievietei, kura lasa grāmatu. Nav ērti ēst divus saldējumus. Kaimiņiene pārsteigta par piedāvāto, pat naudu sola. Izraisās saruna. Drīz pievienojas vēl kāda sieviete ar saldējumu. Interesanti, ka šo vēlmi runāties un dalīties savās sāpēs izraisījuši līdzīgi notikumi abu svešo sieviešu dzīvē – tuvu cilvēku traģiska bojāeja. Cik svētīga šī satikšanās, ja Dievs tevi pilnvarojis stāvēt blakus tam, kam sēras un ļoti nepieciešams Jēzus!

Astrīda Elstiņa, Ogrē

Sieviete – Leģenda

Tā Mikus Kaimiņš, bijušais Rēzeknes draudzes mācītājs, saka par Jekaterinu Neikurs, kas jūlija beigās nosvinēja savu 99 gadu jubileju. Viņa ir Rēzeknes draudzei mīla un cienīta vecmāmiņa, kas palīdzējusi daudziem cilvēkiem ar padomu, lūgšanām un pazemību. Un kaut gan nesen viņa ir kļuvusi par gulošu, nezaudē optimismu un katru situāciju uztver ar humoru.

Apsveicēju rindās bija gan draudzes locekļi, gan tuvāki un tālāki radi. Visus apvienoja siltā un draudzīgā atmosfēra, kas vienmēr valda Katjas dzīvoklītī. Izskanēja dažādi novēlējumi. Viens no tiem bija novēlējums ciemiņiem, ko mācījusi pati Katja vienam no viņas tuvajiem cilvēkiem, lai nekad nelādot valdību, bet lūdzot Dievu par tiem.

Kopā aizvadījām sirsnīgu un draudzīgu vakaru, un vēlreiz novēlam Katjai stipru veselību un saglabāt stipru ticību uz Dievu!

*Elīna Ģipsle,
sveicēju vārdā Rēzeknē*

Dobeles dievnams

Šādi pašreiz izskatās Dobeles draudzes nams. Tiek plānota jumta seguma nomaiņa un iekšdarbi piebūvē.

Liela pateicība visiem, kas bija ziedojuši šī celtniecības darba norisei, jo bez šī atbalsta celtniecība nebūtu bijusi iespējama.

Andris Pešelis, Dobeļē

■ Savam priekam – citiem par svētību

Lasot jūlija „Adventes Vēstis” numurā rakstiņu par draudzes „Sadraudzība” mājas lapu, sapratu, ka jāpastāsta par mūsu mājas lapu. Tās izveidotājs ir viens no mūsu sabatskolas vadītājiem Gatis Būmeistars. Pirms vairākiem gadiem Gatis man lūdza pateikt, kad un kādi pasākumi paredzēti draudzē. Uz manu izbrīnu viņš atbildēja, ka vajag informāciju, ko ielikt internetā. Tā kļuva un nemanāmi „dzima” mūsu mājas lapa. Ir pagājuši gadi, kādas pārmaiņas to skārušas? Lūk, mūsu saruna.

Gatis: Mūsu mājas lapai rit devītais gads, un pašreizējā ir devītā versija. Sākotnēji to taisīja savam priekam un toreiz tā bija bērnišķīga. Ar laiku informācijas apjoms palielinājās. Tagad ir plašs Bībeles izpētes materiāls, svētrunas, kristīga rakstura prezentācijas. Informācija ir skatāma un dzirdama. Protams, arī tagad nav sasniegta pilnība. Iespējas izaugsmei gan saturiski, gan tehniski ir lielas.

D.: Vai tu zini, cik cilvēku apmeklēja šo lapu?

G.: Pirms trim gadiem uzliku skaitītāju. Šajā laikā tā ir apmeklēta 8519 reizes. Pamatā tie ir Adventistu draudžu locekļi, skolotāji, arī sludinātāji. Cilvēki, kuriem mūsu materiāli palīdz Bībeles izpētē. Par „dzīvu” lapu mūs uzslavēja Valdis Zilgalvis.

D.: Tu reiz pieminēji kalendāru, pastāsti, lūdzu, par to.

G.: Tagad reti kurā kalendārā var atrast saulrieta laiku, tādēļ sameklēju norādi uz astronomiskajiem vispasaules kalendāriem katrai laika joslai, ievadīju mūsu koordinātes, un tagad varam redzēt sabata sākumu un beigas.

D.: Vai, veidojot šo lapu, tev pašam arī ir bijis kāds jaunums?

G.: Sākumā, kad gribēju kā vizitkartē iepazīstināt ar mūsu draudzi, meklēju vēsturiskus materiālus. Tad uzzināju, ka mūsu draudzes pirmais un vienīgais vakarēdiena kauss glabājas pie mūsu draudzes vacākā Ojāra Birziņa. Kad man to uzticēja no fotogrāfēšanai, ieraudzīju, ka uz tā iegravēts uzraksts – 9. februāris 1924. gads. Mūsu draudzes dibināšanas diena.

Lasītāj, mēs aicinām tevi ciemos, bet, ja nevari atbraukt uz Tukumu, tad ieej www.tukumaadventisti.com. Uz tikšanos!

Daina Tukuma draudzē

■ Pasākumi Cēsu draudzē – Līgatnes ielā 1

Kopš 2007. g. augusta Adventistu Cēsu draudzei pulcējas Līgatnes ielā 1 – jaunuzceltajā dievnāmā. Pateicība Debesu Tēvam par šo lielo namu! Vēl norisinās darbi pie dievnama ārienes labiekārtošanas. Bet tas viss netraucē šeit sapulcēties.

Tagad draudzei paveras daudz lielākas iespējas dažādiem pasākumiem. Par to, kas ir mainījies šo dažu gadu laikā, kopš esam jaunajā dievnāmā, stāsta šo pasākumu apmeklētāji – mūsu draudzē esošie – gan gados vecāki, gan jaunāki.

Jānis Stīrna uzskata, ka mums ir aktīva veselības misija – tas atspoguļojas, gan organizējot veselības izstādes, gan arī klubiņa nodarbības.

Vija Ansons uzsver to, ka draudzes dzīve ir aktīva. Ir svarīgi, lai cilvēki atgrieztos pie Dieva.

Lija Mežciema arī ir vienisprātis par esošo aktivitāti, jo notiek dažādi pasākumi kā, piemēram, lūgšanas grupa dievnama telpās, sieviešu kalpošanas nodaļas rīkote pasākumi.

Anna Gaida Ulmane pieminēja to, ka viņa pievienojās mūsu draudzei adventistu mācības dēļ. Viņai patīk pasākumi, bet svarīgākais – lai nekad nepārietu vēlme nākt uz dievnamu un lai vienmēr būtu magnēts, kas velk uz turieni. Kaut būtu uzticība līdz galam!

Antoņina Tomuleca uzskata, ka ir labi, bet vēl jāapgūst saskarsme savā starpā, jādalās Dieva mīlestībā vienam ar otru vēl vairāk. Viņai ir svarīgi dievnāmā „paēst garīgo maizi”.

Jānis Kaimiņš pieminēja jauko atmosfēru, kāda valda mūsu dievnāmā.

Dāniēlam Tomulecam ir svarīga labā aparatūra.

Aina Zariņa kā draudzes arhīva glabātāja ļoti plaši pastāstīja par šeit notiekošo. Pie mums ir daudz viesu. Šī gada maijā bija pirmās kristības dievnāmā esošajā baseinā un jau otrās laulības šajā namā. Dievnāmā notiek orķestra mēģinājumi, veselības klubiņa nodarbības. Jāpiemin tas, ka šajā klubiņā vidēji sanāk kopā no 30-50 apmeklētājiem, no kuriem viesi/ interesenti ir pārsvarā. Veselības klubiņš savu darbību uzsāka 2008. g. 4. maijā, un šī gada jūnijā tam bija jau 15. nodarbība. Vēl nodarbības ir arī bērniem, piemēram, „Satikšanās Bībeles ciemā”; lūgšanu grupa dievnāmā un citur, vairāku draudzes locekļu mājās, kā arī 3 bērnu sabatskolas grupas. Pasākumu ir daudz, cik katrs dara vai piedalās rīkotajā, – tas ir atkarīgs no katra paša.

Sarmīte Birziņa arī piekrīt domai par daudzajiem pasākumiem. Viņai īpaši patīk koncerti, jo tad var visu vairāk pārdomāt.

Anda Zariņa uzslavēja bērnu atsaucību dažādu rīkoto pasākumu apmeklēšanā, tai skaitā arī brīvā dabā.

Jūlija Skromule atcerējās šī gada 30. maijā vadīto sabatskolu dievnama lielajā zālē, kuras beigās atbilstoši tēmai visi uz lielā ekrāna varēja baudīt skaistus dabas skatus, klausoties instrumentālu mūziku un Elenas Vaitas citātu par Debesu valstību – mūsu mūžīgajām mājām. Tas viņu sasildījis un bijis kā baudījums dvēselei.

Izlasot šo rakstu, iespējams gūt priekšstatu par draudzē notiekošo, bet vislabāk ir pašam to visu redzēt un dzirdēt, tādēļ ikviens ir mīļi gaidīts Cēsu draudzē – Līgatnes ielā 1.

Izteiktās domas apkopoja Vija Mežīte

Dievs ir mūsu dzīves mērķis

Ilona Berga

26. jūlijs Zilākalna pagastā iesākās ar svētku noskaņojumu – Bērnu centra jubileju. Šajā dienā mūs priecēja bērni ar saviem rūpīgi gatavotajiem priekšnesumiem. Kā ikkatrus svētkus mums pievienojās Valmieras, Cēsu un Rīgas 6. draudzes locekļi, lai kuplinātu šo dienu ar dziesmām un mūzikas skaņām.

Bija arī ieradusies ciemiņi no tālākām zemēm: Ēriks un Anna Galenieki, lai dalītu skatītājiem savas zināšanas par Dievu. Mēs esam no sirds pagodināti par iespēju būt kopā. Mums ir visiem viens mērķis – ceļot pa šo zemi, lai sagatavotos mūžībai un satiktos ar Jēzu.

Tā kā Dieva mērķis attiecībā uz cilvēku radīšanu mums ir skaidrs, mēs, Zilākalna pagastā, vienmēr lūdzam tam Kungam pavērt mums iespēju sludināt un iepriecināt citus iedzīvotājus. Arī bērniem, kas apmeklē Bērnu centru, ir skaidrs, ka mums jābūt pateicīgiem par to, ko Dievs dod un kā Viņš svētī šo labdarības darbu. Iesējot savu mīlestību bērnu sirsnīgās, tas Kungs parāda mums savu gribu. „Laidiet bērniņus pie manis un neliedziet tiem pie Manis nākt, jo tādiem pieder Debesu valstība”. Bērniem patīk būt kopā ar Dievu.

Kristības

Lai piepildītu savas ilgas pēc Dieva, mēs joprojām savā pagastā ar Viktora un Vēsmas atbalstu tiekamies dievkalpojumos. Ar Dieva svētībām esam nonākuši pie nākamā soļa. Mūsu draudzes pulkā ticību Dievam apstiprinājuši 6 cilvēki. Ar to arī sveicam! Vienīgais pareizais ceļš ir izvēlēts. 1. augustā Vaidavas ezerā (paldies Jānim Biernim par brīnišķīgas vietas nodrošinājumu) notika kristības mūsu brāļiem Jevgēnijam (tētim un dēlam), Marekam, Agrim un māsām Madarai un Kristīnei. Paldies visiem par lūgšanām un ieguldīto darbu šajā misijas laukā! Kristību dienā mācītājs Viktors Geide bija parūpējies par to, lai katram atdzimušajam Dieva bērnam tiktu pateikti pareizie, īstie vārdi. Brāļi un māsas no Valmieras draudzes bija parūpējušies par mūzikas skaņām, kas pacēla šīs kristības sevišķā gaismā. Līva mūs iepriecināja ar baloniem baltā krāsā, kuri radīja prieku klātesošajiem,

īpaši bērniem. Dievs vēlas, lai mēs būtu vienmēr priecīgi, smaidītu viens otram un iemācītos radīt prieku citiem, kas savukārt atgriezīsies pie mums katra atpakaļ. Tad, kad Viņa gaisma atspīdēs, mēs būsīm gatavi šim neizmērojamam priekam un godībai.

Nūjošana

Bet tikmēr, lai vienotu mūs un parādītu savu mīlestību šeit, virs zemes, mūsu mīļā Vēsma Geide par to parūpējās. 2. augustā Valmieras veselības kluba „Jauns sākums” apmeklētāji devās uz Salacgrīvu, lai tiktos ar Cēsu un Salacgrīvas šāda paša kluba apmek-

tiešām, vairāk nekā simt cilvēku nūjoja. Speciālisti bija parūpējušies arī par to, lai mēs būtu sadalīti grupās pēc fiziskās sagatavotības principa.

Ar lielu aizrautību un atdevi mēs vingrojām un nūjojām gar jūru. Tad mēs arī sapratām, kāpēc tajā laikā nebija saules. Dievs zināja, ka nūjot būtu grūti svelmainajā saulē. Protams, kā jau visās skolās, sekoja arī eksāmens, kurā instruktors katram atsevišķi palaboja kļūdas. Apbrīnojama bija viņu mīlestība uz šo darbu un ikkatru no mums.

Pēc šīm aktivitātēm sekoja arī izloze, kas iepriecināja vairākus kluba apmeklētājus ar balvām. Bija pienācis laiks arī

lētājiem. Jau no paša rīta ik pa laikam izteicām domu, ka varēja būt saulains un silts laiks, jo bija paredzēts pavadīt visu dienu skaistajā pilsētā. Taču Dievam bija citi plāni attiecībā uz laiku. Kultūras namā noklausījāmies ārstes Baibas Kreitenbergas lekciju par fiziskajām aktivitātēm. Bija iespēja pašiem arī pavigrot. Turpinājumā pie mums ieradās nūjošanas instruktori no Rīgas, lai dotu iespēju iepazīties un pašiem arī izmēģināt šo tik ļoti nepieciešamo cilvēka fiziskās attīstības veicināšanai sporta veidu. Jā, tik

izbaudīt jūru. Visi, kas vēlējās, devās peldēties, lai vēlāk satiktos estrādē uz vakariņām. Iepriecinošs brīdis bija arī Daumanta un Dainas atvestā veselīgā pārtika, jo daudzi kluba apmeklētāji šādu iespēju (iegādāties veselīgu pārtiku) izmantoja pirmo reizi.

Pirms došanās mājās mūs vienoja kopējās vakariņas un lūgšanas. Cilvēki izteica vēlmi rīkot šādas tikšanās biežāk. Valmieras klubs nolēma nūjot arī septembrī. Kāda sieviete teica, ka šī bija visskaistākā diena šajā vasarā. Paldies visiem, kas parūpējās, lai iepriecinātu cilvēkus un parādītu Dieva mīlestību.

Adventistu TV cietumā

Botsvanas cietumnieki tagad var redzēt Septītās dienas adventistu TV kanālu tīklu Hope Channel. Tas noticis, pateicoties sadarbībai starp minēto TV tīklu un valsts Mājas un Darba lietu ministriju.

Ministrija atbalstīja Baznīcas iniciatīvu piedalīties ieslodzīto rehabilitācijas programmā 23 valsts cietumos, tā saka Baznīcas vadītāji. Ministrs Pīters Sīle nesēn publiski sacīja paldies Adventistu Baznīcai par ziedotajiem TV ekrāniem un satelīta uztvērējiem, kā arī slavēja Baznīcu par tās veselības un izglītības programmām.

Adventistu Baznīcas vadītājs Botsvanā Paminus Machamire saka, ka tāds arī ir Baznīcas mērķis – palīdzēt rehabilitēt cietumniekus. „Tā ir mūsu vēlēšanās un pienākums redzēt, kā visus cietumniekus aizskar Dieva mīlestība, un viņi iznāk no cietumiem kā pārmainīti vīrieši un sievietes, kas var sniegt pozitīvu ieguldījumu sabiedrībai,” saka Machamire.

Hope Channel ir starptautisks kristīgs TV tīkls, kurš piedāvā programmas par ģimenes dzīvi, veselību, mūziku, jauniešiem un rakstura veidošanu.

Nemierīgi adventistu skolās

Ļoti neierastas un neiepriecinošas ziņas saņemtas no Ugandas, kur skolēnu nemieru dēļ uz laiku slēgtas jau divas adventistu skolas. Vairāki skolēni ievainoti, bet policisti arestēti. Par notikumiem adventistu skolās ziņo visi Ugandas nacionālie mediji.

Pēdējās ziņas ir no Bugemas adventistu skolas. Tur pēc nemieriem un policistu apšaudes slimnīcā nonākuši divi skolēni. Vēl pieci ārstē nenožīmīgākus ievainojumus. Bet Adventistu Baznīcas izveidota komisija izmeklē notikušā apstākļus.

Nemieri skolā sākās 24. jūlijā, piekt-dienā, kad skolas administrācija

bez jebkādiem paskaidrojumiem paziņoja, ka tiek atcelts ilgi gaidīts muzikāls pasākums nedēļas nogalē. Sestdien emocijas it kā noplaka. Taču svētdienas rītā kaislības skolā uzjundīja ar jaunu vilni. Skolēni satrakojušies lauza durvis un daudzā logus. Administrācija izsauca policiju. Pēc brīža policisti atklāja uguni. 2 jaunieši tika ievainoti, bet skolai nodarīti postījumi vairāku tūkstošu dolāru apmērā. Abi skolēni ir dzīvi, un viņu veselības stāvoklis ir stabils. Viņi ārstējas galvaspilsētas centrālajā slimnīcā.

Kā saka Ugandas Adventistu Baznīcas Komunikācijas direktors Samuels Mvebaza, izmeklēšana atklāj notikušā arvien dziļāku būtību. Izskatās, ka nemieri ir tikai ārēja izpausme jau sen briedušam konfliktam starp skolas vadību un skolēniem. Jaunieši esot bijuši neapmierināti ar to, ka par nozaudētu ēdiena talonu maksa četrkārsšojusies. Tāpat samaksa apmēram pusotru latu mūsu naudā, kas prasīta par skolas klīnikas apmeklēšanu, skolēniem šķitusi netaisnīga, jo viņi uzskatījuši, ka šim pakalpojumam jābūt iekļautam jau tā lielajā skolas maksā. Izmeklēšana atklājusi, ka vairāki skolēni, tajā skaitā daži, kas ieradušies mācīties no Kenijas un Tanzānijas, padzīti no skolas, jo nav spējuši samaksāt šos skolas prasītos papildu maksājumus. Saņemtas arī sūdzības par sliktu maltīti un skolotāju kopīgi rīkotām sodu akcijām – tā ziņo vietējie laikraksti. Bugemas adventistu skolā mācās apmēram 1000 skolēnu, tajā skaitā daudzi no kaimiņvalstīm. Ugandas izglītības standarti ir vieni no augstākajiem reģionā, tādēļ daudzi izvēlas mācīties tur.

Tagad skolā ir brīvlaiks, kurš pagarināts par 2 nedēļām, lai veiktu izmeklēšanu un noskaidrotu notikušā cēloņus. Kā ziņo izglītības nodaļa, arestēts ir arī policijas komandieris un vēl vairāki oficiēri, lai izmeklētu, kāpēc policija ir šāvusi uz jauniešiem.

Bēdīgi ir tas, ka līdzīgi nemieri jau izcēlās vienā citā adventistu skolā – Katikamu vidusskolā – divas nedēļas iepriekš. Arī šī skola ir slēgta. Tajā ievainojumus guva 17 skolēni.

Izveidotā komisija grasās tikties gan ar skolēnu vecākiem, gan citām iesaistītajām pusēm, lai noskaidrotu,

kāpēc skolas administrācija pietiekoši ātri nereaģēja uz skolēnu sūdzībām iepriekš.

Ziedo vairāk

Par spīti ekonomikas kritumam, kas pasaulē turpinās, Septītās dienas adventistu Vispasaules Baznīca ziņo, ka ziedojumi Globālajai Misijai pēdējā pusgada laikā ir pieauguši par 13 procentiem, salīdzinot ar to pašu periodu 2008. gadā.

„Tā ir iedrošinoša ziņa!” saka Adventistu Misijas nodaļas direktors Gerijs Kroze. „Šī tendence apliecina, ka mūsu atbalstītāji ir gatavi nest lielāku upurus un nedara to tikai aiz ieraduma.” Šīs ziņas apstiprina to, ko atklājuši pēdējie pētījumi Amerikā par ziedošanas tendencēm. Tie rāda, ka organizācijas, kas saistītas ar ticību un reliģiju, saņem vairāk ziedojumus nekā citas nevalstiskās organizācijas. ASV Ziedojumu fonda pētījums šogad atklājis, ka apmēram 2/3 nevalstisko organizāciju un fondu ziedojumu apmērs ir krities. Bet reliģiskās organizācijas ziņo par pieaugumu vidēji 5,5% apmērā. Interesanti, ka 2008.gadā Globālā Misija ziedojumos saņēma mazāk nekā 2007.gadā. Bet šis gads izskatās krietni cerīgāks.

Adventistu Misijas menedžeris Nimfa Samegeisejs saka, ka pieaugumu veido ne tik daudz jauni donori, cik regulārie ziedotāji, kas sākuši ziedot vairāk. Tas sasaucas ar vienu citu pētījumu, kas atklājis, ka 60 procentu ticīgo, kas apmeklē dievkalpojumus biežāk nekā reizi nedēļā (apmēram 27 miljoni amerikāņu), ziedo tikpat lielas summas kā līdz šim. Bet 14 procenti saka, ka viņi cenšas dot vairāk nekā pirms krīzes.

„Ir tik daudz projektu, kā aizsniegt cilvēkus, un tiem vajadzīga nauda,” saka Adventistu Misijas Plānošanas nodaļas direktors Homērs Trecartīns. Mūsu donoru devīgums ļauj rīkoties mums tagad, nevis gaidīt, kad uzlabosies ekonomiskā situācija.”

Ojārs Incenbergs, adventistu
Ventspils draudze.

Bībele – grāmata visiem cilvēkiem

MŪŽĪGAIS DIEVA VĀRDS

*Jo Dieva vārds ir dzīvs un spēcīgs, un asāks
par katru abās pusēs griezīgu zobenu, un
spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli
un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu
un sirds prāta tiesnesis. (Ebr. 4:12)*

Mēs atzīstam Dievu kā Debess un
Zemes Radītāju. Īj 33:4 – *Mani ir
radījis Dieva Gars, un Visuvarēnā
dvaša piešķir man dzīvību.* Dievs – Radītājs,
ši doma vijas cauri Bībeles lappusēm. Dievs
neatstāja savus radījumus. Viņš bija kopā ar
tiem visās dzīves situācijās. Viņš pamāca.
Viņš aicina. Viņš jautājot liek cilvēkam
domāt, analizēt savu stāvokli.

Jau Ādamam Dievs jautāja – 1Moz. 3:9 – *Un
Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams:
“Kur tu esi?” Tas atbildēja: “Es dzirdēju
Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes,
jo es esmu kails, un es paslēpos.”*

Šodien Dievs līdzīgā veidā uzrunā mūs caur
Savu Vārdu. Dieva Vārds – Bībele ir domāta
visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām,
Mt. 24:14 rakstīts – *Un šis Valstības
evanģēlijs tiks sludināts visā pasaulē par
liecību visām tautām, un tad nāks gals.*

Atkl. 14:6 – *Un es redzēju citu eņģeli
laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs
evanģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs
zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām
un tautībām.*

Slava Dievam, šodien ir pienācis šis laiks!
Mēs dzīvojam īpašā laikā, kad Dieva Vārds
tiek sludināts visā pasaulē.

Dieva Vārds ir dzīvs

Sākumā Dieva dotās pavēles un norādījumi tika nodoti mutiskā veidā no paaudzes uz paaudzi. Vēlāk Dievs deva pavēli uzrakstīt. 2Moz. 34:27 – *Un Tas Kungs sacīja Mozum: “Uzraksti šos vārdus, jo pēc šiem vārdiem Es esmu slēdzis derību ar tevi un ar Israēlu.”*

Jer 36:28 – *“Nem vēlreiz citu tīstokli un raksti tanī visus tos vārdus, kas bija iepriekšējā tīstoklī, ko Jūdas ķēniņš sadedzināja.*

Atkl. 2:1 – *Efezas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kas tur labajā rokā septiņas zvaigznes un kas staigā septiņu zelta lukturu vidū.*

Atkl. 21:5 – *Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: “Redzi, visu Es daru jaunu.” Tad Viņš teica: “Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.”*

Gāja gadi, un uzrakstīto sakopoja un pielietoja dievkalpojumos. Jau Jūda ķēniņu laikā templī dažkārt lasīja bauslības grāmatu (2Kēn. 22:8 –13). Arī vēlāk, pēc atgriešanās no Bābeles gūsta, tika lasīta bauslības grāmata (Nehem. 8.nod.). Kristus laikā jau bija apkopota visa Vecā Derība, un visās sinagogās katru sabatu lasīja un pārrunāja. Visa Vecā Derība bija ietverta bauslībā, praviešos un dziesmās.

Lk. 4:16.17 – *Tā Viņš nonāca Nācaretē, kur Viņš bija uzaudzis, un pēc Sava ieraduma Viņš sabata dienā iegāja sinagogā. Viņš piecēlās, lai lasītu. Viņam pasniedza pravieša Jesajas grāmatu. Grāmatu atverot, Viņam gadījās tā vieta, kur bija rakstīts..*

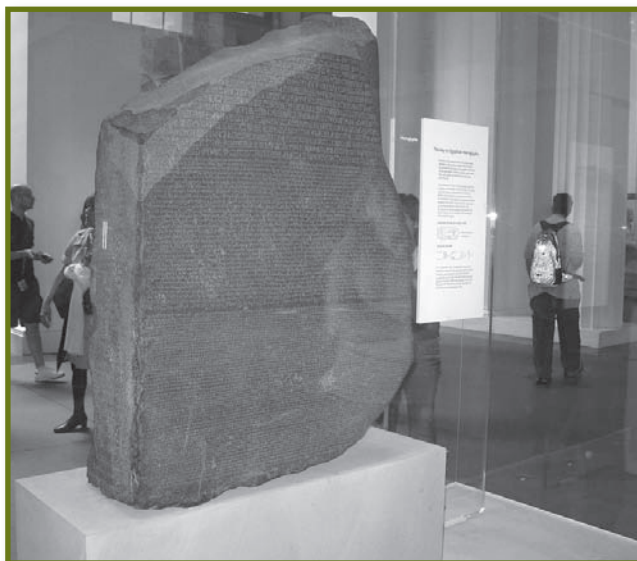
Lk. 24:44 – *Pēc tam Viņš tiem sacīja: “Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.”*

Bībeli ne tikai lasīja ebreju tauta, bet to arī tulkoja citās valodās. Pieminēsim tikai dažus svarīgākos tulkojumus. Sepuaginta – 3. gs. pirms Kristus, sīriešu valodā – 1. gs. pēc Kristus, Ziemeļeiropas gotiem – 4. gs. tulkoja bīskaps Ufils. Tulkojuma kopija glabājas Zviedrijā, rakstīta ar sudraba un zelta burtiem uz plāna purpurkrāsas pergamenta. Koptu valodā – kristiešiem Ēģiptē. Vulgata – latīņu valodā 4. gs. Hieronims iztulkoja Bībeli 21 gada laikā. Senslāvu valodā 9. gs. Kirils un Metodijs. Un tomēr līdz 19. gs. sākumam Bībele bija pārtulkota tikai 50 valodās.

Uzbrukumi Dieva Vārdam. Kritika, it īpaši 18. gs. beigās, 19. gs. Kristus teica Lk. 19:39.40 – *Tad kādi no farizejiem, kas bija starp ļaudīm, Viņam sacīja: “Mācītāj, apsauc Savus mācekļus!” Bet Viņš atbildēja: “Es jums saku: ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.”*

Rozetas akmens (redzams attēlā) – atrasts 1799. g. Ēģiptē, bet atšifrēts pēc 23 gadiem – atdzīvināja senos hieroglifus. Uz šī akmens, kas tagad glabājas Londonā, Britu muzejā, ir raksti trīs valodās: seno bilžu jeb hieroglifu raksts, vēlākā rakstā jeb demotiskais raksts un grieķu valodā. Atšifrēja to Žaks Šampoljons, kurš pieņēma, ka tas ir tas pats teksts, tikai trīs dažādās rakstībās. Atdzīvojās daudzi senie uzraksti un atrastās mālu plāksnes, ne zīmējumi, bet līgumi un citi dokumenti no sentēvu laikiem.

Behistunas klints. Persijas ķēniņš Dārijs I līcis iegravēt uzrakstu par savām uzvarām arī trīs valodās: susuiānu jeb ķīlrakstu, persu un babiloniešu valodā. Klints augstums ir 600 metri, un stāvajā klintī 50 metru augstumā iecirsti šie raksti un viņa attēls, divi dižciltīgie persieši un viņu priekšā deviņi sagūstītie un uzvarētie ķēniņi. To 1835. gadā atklāja angļu virsnieks Henrijs Rolinsons. Četrus gadus laikā nokopēja un

Rozetas akmens, Britu muzeja eksponāts

vēlāk atšifrēja ķīļu rakstus, kurus lietoja senajā Babilonijā. **Moabitu akmens** – uzrakstītas Israēla ķēniņa Omrija uzvaras pār moabiešiem.

Varētu pieminēt veselu rindu arheologu kā Šilmani, Botu, Leijardu, Vuliju un daudzus citus, kas pētīja Bībeli un devās uz Tuvajiem austrumiem un Palestīnu, un atklāja vietas, par kurām rakstīts tikai Bībeles lappusēs.

Vēlos jums citēt kādu uzrunu, kuru sacīja Šeihs Abderrahmans angļu arheologam Leijardam: “Mans tēvs un mans tēva tēvs šeit uzslēja savas teltis... Jau divpadsmit gadsimtus īsteni ticīgie – un lai slavēts Dievs, tikai Viņam vien ir zināma gudrība – ir raduši mājvietu šai zemē, un neviens no viņiem nekad nav dzirdējis par kādu pazemes pili, un arī tie, kas pirms viņiem bijuši. Un, raugi, tagad nāk kāds svešinieks no tālas zemes, līdz kurai ir daudzu dienu ceļš, un iet pāri tieši uz to vietu, un ņem spieķi, un novelk ar to vienu svītru te un vienu atkal tur. “Šeit,” viņš saka, “ir pils, un tur ir vārti.” Un parāda mums, kas visu mūsu dzīves laiku ir atradies mums zem kājām, un mēs par to neko nezinajam! Tavu brīnumu! Ak, tavu brīnumu! Vai tev to mācījušas grāmatas vai burvības, vai jūsu pravieši? Runā, ak! Teic man gudrības noslēpumu!” (A. Cerams „Dievi, kapenes un zinātnieki” – 216. lpp.)

Triumfs tāpēc ir tik pārlicecinošs, ka zinātniekiem nebija nekāda cita izejas punkta, kā vien pāris Bībeles teikumu un daži izklaidēti pakalni, kas diez kā neiederējās putekļainajā līdzenumā starp abām upēm.

Bībeles biedrību izveidošanās. Te jāpiemin Velsas meitene Mērija Džonsa. Viņai bija astoņi gadi, nabadzīgā ģimenē, bet viņai patika klausīties Bībeles stāstus. Viņa vēlējās tos pati lasīt. Ģimenē neviens neprata lasīt, un Bībeles bija ļoti dārgas. Desmit gadu vecumā viņa sāka iet skolā un iemācījās lasīt. Viņa nolēma sakrāt naudu savai Bībelei. Tas prasīja sešus gadus. Tad viņa basām kājām devās uz 25 jūdzes attālo Balas pilsētu pie mācītāja Tomasa Čārlza. Bija palikušas tikai trīs Bībeles, taču jau visas apsoltas citiem. Mācītājam meiteni kļuva žēl, un viņš iedeva viņai vienu Bībeli. Man bija izdevība šo Bībeli pašam redzēt Apvienotās Bībeles biedrības kongresā Velsā, Nūportā 2004. gadā. Drīz viņš pastāstīja šo stāstu draugiem Reliģisko rakstu biedrības sanāksmē. Tas aizkustināja klātesošos, un 1804. gadā tika izveidota Britu un ārzemju Bībeles biedrība. Tās mērķis – nodrošināt cilvēkus ar Bībelēm par pieņemamām cenām viņu dzimtajā valodā.

Tas radīja atsaucību, un drīz vien veidoja Bībeles biedrības citās zemēs. Tuvākajos gados Glazgovā, Īrijā, Kanādā... 1813. gadā tapa Krievijas biedrība un filiāle Latvijā.

Nevar nepieminēt šajā brīdī arī Bībeles tulkojumu latviešu valodā. Mēs varam būt pateicīgi Dievam, ka latviešu tauta jau vairāk nekā 300 gadus lasa Bībeli dzimtajā valodā. Mums jābūt pateicīgiem trim vīriem – mācītājam Ernstam Glikam (attēlā pa kreisi), ģenerālsuperintendentam Johanam Fišeram un Zviedrijas karalim Kārlim XI, kas atbalstīja un finansēja šo darbu.

Ernsts Glik

1675. gadā Glik, pabeidzis teoloģijas studijas Vitenbergas un Leipcigas universitātē, ieradās Latvijā, un, redzot situāciju, sacīja: „Tumsa nav aprakstāma, tā ir tikai apraudama.” Tumsu varēja klīdināt vienīgi Dieva Vārda gaismā. Savā autobiogrāfijā viņš raksta: “Pirmais trūkums, ko ar savām jaunajām un tomēr Dieva godam kalpot gribīgajām acīm ieraudzīju, ierodoties

šai zemē, bija, ka latviešu baznīcai nav Bībeles un ka tādēļ dievkalpojumi šai valodā ir visai nožēlojamā stāvoklī. Tas mani mudināja šo (latviešu) valodu ar Dievam dotu stingru solījumu pamatīgi izpētīt un to pilnīgi apgūt.”

Lai varētu tulkot Bībeli no pamatvalodām – grieķu un senebreju –, viņš dodas uz Vāciju, Hamburgu, pie slavenā valodu speciālista Edcarda apgūt daudz dziļāk senās valodas. Atgriežas Latvijā 1680. gadā un sāk darbu pie tulkojuma. 1683. gadā viņu pārceļ darbā uz Alūksni, kur līdztekus tulkošanai Glik arī dibina skolas, lai sagatavotu lasītprātējus un skolotājus skolām. Šodien vietā, kur strādāja Glik, tulkojot Bībeli, aug divi ozoli – piemiņa divām derībām, Vecajai

derībai un Jaunajai derībai.

Jā, piepildās Kristus vārdi Mt. 5:18 – *Jo patiesi Es jums saku: tiekams debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekams viss notiek.*

Dieva Vārds – spēcīgs

Tas pārveido dzīves. Mozus sākumā bija enerģisks, gatavs stāties tautas priekšgalā un atbrīvot savu tautu, bet tāds nebija Dieva plāns (2Moz. 2:11-15). Viņam vajadzēja mācīties pacietību, palāvību uz Dievu.

4Moz. 12: 3 *Un Tas Kungs to dzirdēja; bet šis vīrs, Mozus, bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes.*

Lūk, tā tiek raksturots Mozus, kad bija beidzis Dieva sagatavošanas skolu.

Vēl spilgtāks piemērs ir Sauls – Pāvils. Apd. 9:1,2 – *Bet Sauls, vēl draudus un nāvi šnākdams pret Tā Kunga mācekļiem, gāja pie augstā priesteru un lūdza no tā vēstules sinagogām Damaskā, lai, atradis kādus šīs mācības sekotājus, vīrus vai sievas, tos saistītus vestu uz Jeruzālemi.*

Ieklausīsimies, kāda ir viņa attieksme vēlākā dzīves posmā, kad Dievs viņu pārveidoja:

Apd. 20:24 – *Bet mana dzīvība man nekādā ziņā nav tik dārga, lai es atstātu nepabeigtu savu ceļu un uzdevumu, ko esmu dabūjis no Kunga Jēzus, apliecināt Dieva žēlastības evaņģēliju.*

Rm. 9:1-3 – *Es runāju patiesību Kristū, es nemeloju, arī mana sirdsapziņa to apliecina Svētajā Garā: man ir lielas skumjas un nepārtrauktas sāpes sirdī. Es vēlētos būt nolādēts, atstumts no Kristus, par labu saviem brāļiem, kas pēc miesas ir mani brāļi.*

Šodienas misijas darbs dažādās zemēs atklājās arvien spēcīgāk. Kāds piemērs. 1852. gadā Kusai salās izkāpa misionārs Snovs. Tai laikā šī vieta visiem iedvesa šausmas. Viņš pacietīgi izstrādāja vietējās valodas rakstības likumus un sāka pārtulkot Bībeli. Pēc ilgāka laika iespieda Bībeli. Pagāja gadi, un ieklausieties sarunā ar šīs salas karali. Viņam jautāja:

– Cik daudz slepkavības notiek gada laikā?

– Manas dzīves laikā mūsu salā nav notikusi neviena slepkavība. – Toreiz viņam bija sešdesmit gadu.

Rakstu nolūks

1. Kāds ir Dieva Vārds mūsu dzīves ceļos? Ps. 119:105

– *Tavs vārds ir manu kāju spīdekļi un gaišums uz maniem ceļiem.*

2. Ko Dieva Vārds dara mūsu sirdīs? Ps. 119:11 – Es turu Tavus vārdus savā sirdī, lai negrēkotu pret Tevi.

Jņ. 8:31,32 – *Tad Jēzus sacīja jūdiem, kas bija sākuši ticēt Viņam: “Ja jūs paliekat Manos vārdos, jūs patiesi esat Mani mācekļi, un jūs atzīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus.”*

3. Cilvēks neko nedrīkst pielikt vai atņemt Rakstiem. 5Moz. 4:2 – Nepielieciet pie tā vārda, ko es jums pavēlu, neko klāt, nedz no tā ko atraujiet, ievērojiet Tā Kunga, jūsu Dieva, baušļus, ko es jums pavēlu.

Sal.pam. 30:5,6 – *Visi Dieva vārdi ir šķīstuma caurstrāvoti; Viņš ir vairogs tiem, kas uz Viņu palaujas. Nepievieno neko Viņa vārdiem, lai Viņš tevi nesodītu un neatzītu tevi par mēlīgu!*

Atkl. 22:18,19 – *Es apliecinu katram, kas dzird šīs grāmatas*

pravietojuma vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā. Ja kas ko atņem no šīs grāmatas pravietojuma vārdiem, tam Dievs atņems viņa daļu pie dzīvības koka un pie svētās pilsētas, par ko rakstīts šinī grāmatā.

Galvenais Rakstu nolūks ir vadīt dziļākās attiecībās ar Kristu Jņ. 20:30,31 – *Vēl daudz citu zīmju Jēzus darīja Savu mācekļu priekšā, kas nav aprakstītas šinī grāmatā. Bet šīs ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs, pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa Vārdā.*

Tādēļ vēl arvien arī 21. gadsimtā mēs lasām, pētām Bībeli, lai arī šodien tā mūs uzrunātu, lai izmainītu mūsu dzīvi, mūsu vārdus, mūsu domāšanu, visu mūsu dzīves virzienu.

Lai mūsu lūgšana būtu Ps. 51:12 – *Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!*

Ps. 139:23,24 – *Pārbaudi mani, ak, Dievs, un izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini skaidri manas domas, un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!*

– Cik daudzi ieslodzīti jūsu cietumos?
 – Cietumā! – iesaucās karalis – pie mums nav cietuma.
 – Bet jums taču jābūt kādai vietai, kur nomierināt iereibušos?
 – Kusai salā neviens nedzer.
 Līdzīgi notikumi notiek daudzu cilvēku dzīvēs.

Dieva Vārds – asāks par zobenu

Zobens fiziski var iznīcināt cilvēku, bet Dieva Vārds pilnīgi pārveido un rosina aktīvai darbībai. Apd. 2:37 – *Šie vārdi sāpīgi ķēra viņu sirdis, un tie sacīja uz Pēteri un citiem apustuļiem: “Brāļi, ko lai mēs darām?”*

Lai gan Dieva Vārds griež, tas arī dziedē 1Jņ. 1:7.9 – *Bet, ja mēs dzīvojam gaismā, kā Viņš ir gaismā, tad mums ir sadraudzība savā starpā un Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem. Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.*

Dieva Vārds – domu un sirds prāta tiesnesis

Mums šodien domājot par tiesu, tiesnešiem, spriedumu, liekas, ka tiesnešu uzdevums ir notiesāt vainīgo. Bībeles kontekstā tiesnesis glābj, meklē iespēju apsūdzēto attaisnot, un tikai tad kā pēdējais ir notiesāšana pret savu gribu.

Jes. 28:21 – *Jo Tas Kungs celsies kā pie Peracima kalna, Viņš iedegsies un trīcēs dūsmās kā Gibeona ielejā, lai izpildītu Savu nodomu, Savu neparasto nodomu, lai padarītu Savu darbu, Savu savādo darbu.*

Pasaules vēstures noslēgumā Dievs būs spiests atbrīvot Visumu no grēka klātbūtnes, bet tā būs žēlastība visiem.

Dieva Vārds nav mainījies, tas ir vajadzīgs šodienas steigā un problēmu skartajai cilvēcei, ikvienam no mums.

Kā lasīt, kā pētīt Bībeli?

Daudzi iesāk lasīt, bet tad pārtrauc, jo nesaprot. Daži ieteikumi.

Jer.15:16 – *Cik bieži man atskanēja Tavs vārds, es to uzņēmu kā barību, un tas man bija par svētlaimību un sirds liksmību, jo es esmu nosaukts pēc Tava Vārda, Kungs Dievs Cebaot!*

Tavi vārdi atradās, un es tos apēdu, un Tavi vārdi bija man sirds prieks un liksmē, jo es esmu saukts Tavā vārdā, Kungs, Pulku Dievs! (Jaunākais tulkojums)

Teksts saka – pravietis atzīst – laikā, kad apkārtējā tauta ignorē Dievu, pielūd elkus, man ir tiešs kontakts, es dzirdu Dieva balsi, ieklausos, jūtos apmierināts.

Paēdis cilvēks ir apmierināts, priecīgs, laimīgs. Svarīgi ir apzināties, no kurienes nāk garīgā barība, kas to dod.

Kā pētīt Bībeli – kā pabarot sevi?

Vajadzētu izlasīt visu, vēl vairāk – pētīt. Ej pie Bībeles ar ticību, ka tas ir Dieva Vārds. Svētie Raksti uzslavē tos, kas lasa. Apd. 17:11 – *Tie bija labvēlīgāki par Tesalonīķes jūdiem un vārdu labprāt uzņēma, meklējami ik dienas rakstos, vai tas tā esot.*

2Tim. 3:14,15 – *Bet tu paliec mācībā, ko esi mācījies un par*

ko esi pārliecinājies; jo tu zini, kas tev to ir mācījuši, un ka tu no mazām dienām zini Svētos Rakstus, kas spēj padarīt tevi gudru pestīšanai caur ticību Kristū Jēzū.

Dvairs Mūdijs ir sacījis: “Mācies pabarot sevi.”

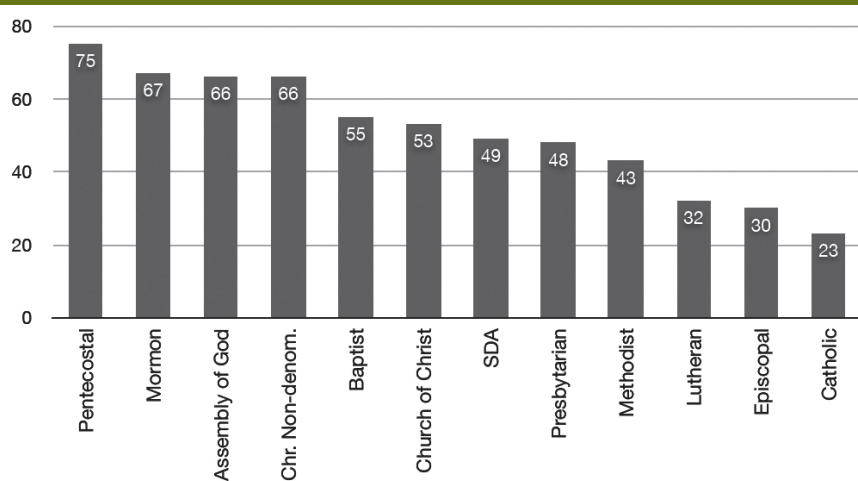
Kāds Bībeles lasītājs, pētot katru nodaļu Bībelē, iesāka ar 10 jautājumiem:

1. Kas ir nodaļas galvenais priekšmets?
2. Kāda ir vadošā doma?
3. Kurš ir vislabākais pants?
4. Kuras ir galvenās personas?
5. Ko nodaļa māca par Kristu?
6. Vai šai nodaļā ir kāds piemērs, kam sekot?
7. Vai šai nodaļā saskatu kādu pamācību, par ko es esmu norāts?
8. Vai šajā nodaļā ir kāds piemērs, kas būtu jāīsteno savā dzīvē?
9. Vai ir kaut kas šajā nodaļā apsolīts, lai tam varētu uzticēties?
10. Vai šajā nodaļā ir kāds lūgums, kam jāatsaucas?

Var pētīt Bībeles vārdus. Saka, ka, rakstot Veco derību, izmantoti 8674 vārdi, un Jauno derību – 5624 vārdi. Piemēram, vārdi – ticība, cerība....

Var pētīt Bībeles pantus, iezīmējot katrā pantā īpašos vārdus.

Satraucoša statistika – cik daudz patiesībā lasām Bībeli?

Kāds nesen Rietumos veikts pētījums dažādās draudzēs atklāj, ka procentuāli adventisti nemaz nav pasaulē čaļķākie Bībeles lasītāji. Mūs apsteidz tādas ticīgo grupas kā vasarsvētku draudze, mormoni, baptisti u.c.

Var pētīt Bībeles notikumus.

Var pētīt Bībeles biogrāfijas. Bībelē var sastapt 2930 dažādus vīrus un sievas. Daudzi ir populāri personu vārdi, un vienā vārdā nosauktas vairākas personas, tādēļ ir ļoti nesajaukt, kas ir kas.

Var pētīt Bībeles lūgšanas. Tās ir uzrakstītas gan Psalmos, gan citās Bībeles grāmatās. 83 lūgšanas atrodamas Vecajā derībā un 49 – Jaunajā derībā. Kad pētām lūgšanas, mums jāsaprot, kas lūdz, kādi apstākļi vadījuši uz lūgšanu. Par ko lūdz, vai par sevi, par citiem, par kādu vajadzību? Ko mēs varam mācīties, kā veidot savu lūgšanas dzīvi?

Īpaši vajadzētu iedziļināties Jēzus Kristus šīs zemes dzīves notikumos. Redzēt, kāda ir Viņa saskarsme ar līdzcilvēkiem, Viņa attiecības ar Tēvu debesīs.

ES NEAPSŪNOJU

Rīgas Bīķeru un Sv. Lūkas krievu ev. lut. draudžu mācītājs Aleksandrs Bite ir viens no diviem sengrieķu valodas speciālistiem, kurš tulkoja Jauno Derību latviešu valodā. Šobrīd ikvienam Latvijā ir iespēja lasīt Jauno Derību jaunā tulkojumā. Mācītājs laipni piekrita vienā siltā vasaras vakarā veltīt laiku un atbildēt uz „Adventes Vēstu” uzdotajiem jautājumiem.

Kā jūs nonācāt līdz Bībeles tulkošanai?

Šis Bībeles tulkojums tapa kā negaidīta iniciatīva, kuru piedāvāja toreizējais Latvijas Bībeles biedrības vadītājs Guntis Kalme. Toreiz mēs revidējām veco tulkojumu, un viņš piedāvāja sākt darbu pie jauna tulkojuma. Biedrības vadībā tolaik bija laba saskaņa. Tas bija 90. gadu vidus, kad mēs sākām.

Mani aicināja, jo mans maģistra darbs Teoloģijas fakultātē bija Jāņa evaņģēlija tulkojums ar atsevišķiem komentāriem. Sengrieķu valoda man bija puslīdz ciešama, vismaz tā citi domāja, tāpēc man arī aicināja kā Jaunās Derības tulku.

Kāpēc jūs savulaik mācījāties sengrieķu valodu?

Es jau sākumā sapratu, ka ja es gribu būt teologs, man ir jābūt ar labām seno valodu zināšanām. Tās bija vēl pašas pirmās studijas, pirms es pārējās mācības uzsāku.

Kur to mācījāties?

Seminārā. Mans skolotājs bija Dainis Zeps. Vēlāk viņš arī bija otrs Jaunās Derības tulks, ar ko mēs veicām jauno tulkojumu. Tā arī mūs abus uzaicināja. Un pamazām darbs ritēja.

Tulkojot vienmēr ir jādomā, kādu vārdu latviski izmantot.

Vai tādu senu valodu var līdz galam iemācīties?

Tāpat var jautāt, cik labi mēs varam iemācīties latviešu valodu (smejas). Tulkošana ir specifiska lieta, un te man jāveic maza atkāpe. Tā bija diezgan liela kļūda atmodas

pirmajos gados, kad es vēl darbojos pie grāmatu izdošanas. Toreiz doma bija, ka par tulku var būt jebkurš, kurš zina valodu. Tikai pašam darbojoties, es nonācu pie slēdziena, ka vispirms ir jāzina lieta, par ko tu tulko. Ja tu tulko teoloģisku materiālu, tev jāzina teoloģija. Ja tā ir tehniska literatūra, tev jāzina attiecīgā nozare. Ja tu nezini lietu, tev nekāda valoda nepalīdzēs.

Tātad, pirmais, ir jāzina lieta. Otrais svarīgākais, ir jāzina labi valodu, uz kuru tu tulko. Un tikai trešajā vietā ir zināt valodu, no kuras tu tulko. Jo ja secība būs cita, nekad nebūs labs rezultāts.

Ar senajām valodām ir tā - cik ir iespējams samācīties no visām mācību grāmatām, tik ir. Tā ir čakluma lieta.

Nav tā, ka vārda oriģinālo nozīmi šajos laikos mēs nevaram izprast?

Vārda nozīme rodas kontekstā. Ja mēs kontaktu saprotam, tad. Protams, mēs varam kādu niansi zaudēt. Vārdiem ir semantiskais lauks. Bet galvenais ir to pārnest latviski.

Vai bieži ir tā, ka jūs domu saprotat, bet nezināt, kā to pateikt latviski?

Jā, tas ir bieži. Bet es domāju, ka ideāla tulkojuma nekad nav. Mēs cenšamies godprātīgi, cik latviešu valoda ļauj, to darīt.

Jums patīk to darīt?

Jā, protams. Arī redakcijas darbs pēc tam ir interesants

Kā tas notiek?

Sākumā darbs bija šāds. Divi Jaunās Derības un vairāki Vecās Derības tulki katrs strādāja pie savas grāmatas. Tad sanāca kopā uz redakcijas sēdēm. Jaunajā Derībā mēs bijām 4-5 cilvēki, vairāki valodnieki, kas kopā pēc tam visu tekstu lasīja cauri, salīdzināja to ar citiem tulkojumiem, skatījāmies vēlreiz oriģinālo tekstu. Vienreiz, otrreiz. Pēc tam, kad tika izdots pirmais izdevums, tad nāca ieteikumi, un atkal sēdējām kopā un skatījāmies visu cauri. Ir arī dažas rakstvietas, kur mēs vārdus esam mainījuši turp atpakaļ vairākas reizes.

Nav tā, ka beigās redakcija sabojā visu darbu?

Man to grūti novērtēt. Ir tādi gadījumi, kad teksta komisija nepiekrīt tavam tulkojumam variantam. Bet paiet laiks, gadi, un beigās komisija tomēr pieņem. Reizēm tulkojumam ir jānostāvas, mums jānobriest.

Mēs esam pārāk konservatīvi pa jaunam uz lietām paskatīties?

Tas biežāk ir teoloģiskas nostājas jautājums. Kur var interpretēt tā un citādi. Jo katrs tulkojums ir interpretācija. Kā mēs to katrs attiecīgi saprotam latviešu valodā. Pēdējā ir stadija, kad redakcijā tiek apkopoti jau konfesiju ieteiktie labojumi – adventistiem, katoļiem, ir arī no mazām grupiņām vai atsevišķiem cilvēkiem. Lielās konfesijas kā luterāņi ar saviem ieteikumiem ir bijuši slinki, jo šo cilvēku pārstāvji jau pārsvarā bija iesaistīti tulkošanas darbā.

Mums ir Glikas Bībele, kur visi zina tulkojuma autoru. Šeit tā nav.

Jā, tas ir pilnīgi kolektīvs darbs. No sākotnējā gala rezultāts ļoti atšķiras. Un pa šiem gadiem esmu iemācījies komandas darbu un to novērtēt.

Jums nav žēl par to?

Nē, nē, esmu par rezultātu ļoti priecīgs. Tas noteikti ir daudz labāks. Ja pat ieteikumi no malas nav tādi, kas ir akceptēti, tie vienalga liek padomāt, tie pakustina tekstu, un kādreiz pat rodas trešais variants šādā radošā procesā. Dažas lietas šādi ir labi veidojušās, kad tu pēkšņi saproti, kas tur īsti ir pateikts.

Protams, teksts ir grūts, jo kultūra atšķirīga, laiks ir pagājis, tas tapis sen, un ir lietas, kuras šodien grūti uztvert. Bet pamazām, pamazām, kaut kā tomēr tekstā iedzīvojoties, tas pamazām nogulsņējas, nosēžas un kaut kā brīžiem, šķiet, sanāk.

Vai var teikt, ka jaunais tulkojums ir precīzāks?

Gribētos, lai tā būtu. Es domāju, ka ir. Protams, pašam ir grūti novērtēt.

Šo jau arī kritizē. Kāda ir sajūta, kad dzirdat, kā jūs kritizē, piemēram, par vārdiem laimīgs vai svētīgs Kalna svētrunā?

Katrā ziņā, diskusija jau pati par sevi ir vērtīga. Jo cilvēks, nepiekrizdams un argumentēdams pret, ir spiests domāt un ielaist sevī iekšā to, pret ko viņš argumentē. Tā ir cita lieta, vai viņš to pēc tam pieņem vai nepieņem. Bet viņš ir spiests arī no citas puses paskatīties.

Arī šie svētlaimīgs vārdi – svētlaimīgs, kā bija Glikam, tad svētīgs, tagad laimīgs. Kāds ir pēdējais variants – es pat nezinu. Man viss ir jau sajucis. Tas ir labi, ka cilvēki, lasot

pazīstamus tekstus, tos zinot jau no galvas un guļot, pēkšņi pamostas – pagaidi, kaut kā citādi taču tur bija! Tad viņš sāk domāt, bet kāpēc? Un tas ir tas labais. Jo gribējās, lai šis tiešām būtu jauns tulkojums. Kas uzirdinātu lasītāju prātus, domāšanu.

Ir dažādi ļaudis ar dažādām prasībām. Vieni grib valodu modernāku. Lasot šo tulkojumu, ir sajūta, ka ir meklēts balanss starp tradicionālo un jauno. Vai jūs pieļaujat, ka cilvēki, meklējot modernākus izteiksmes veidus, atkal veiks jaunus tulkojumus?

Tas būtu ļoti jauki. Protams, mēs nepretendējam būt par fundamentālu vērtību kā Glikas tulkojums. Tāds var būt tikai viens katrai tautai. Bet ja nāks citi un tulkos, tas ir tikai apsveicami. Tā ir vērtīga pieredze katrai paaudzei, ja katrā paaudzē būtu savs tulkojums vai vismaz rediģēšana. Jo iedziļināties un strādāt ar šiem tekstiem pienācīgajā līmenī – tas ir ļoti svētīgi.

Ar senajām valodām ir tā –
cik ir iespējams samācīties no
visām mācību grāmatām, tik ir.
Tā ir čakluma lieta.

Jūs pats lasāt Bībeli oriģinālvalodā?

Dažādi. Protams, es lasu arī oriģinālvalodā. Bet es lasu arī citus tulkojumus. Pats esmu pieradis pie revidētā tulkojuma un lasu arī to. Arī dievkalpojumos lasu revidēto tekstu, jo, pirmkārt, nav pilnas Bībeles. Lai gan atzīstu, ka jaunais ir labāks un precīzāks.

Vai tulkošana nepaņem pārāk daudz laika, kura pietrūkst draudzei? Jo jūs esat arī mācītājs.

Protams, vienmēr var gribēt draudzei veltīt vairāk laika. Bet vispār intensīva garīga piepūle man palīdz. Tas nav vienīgais, ko esmu darījis. Es esmu arī Luterisma mantojuma fonda gan krievu, gan latviešu redaktors. Tur pastāvīgi man iznāk lasīt grāmatu pēc grāmatas, rediģēt tās. Un tas mani uztur formā. Arī tulkošana mani uztur formā. Es domāju par Dieva Vārdu, līdz ar to es varu draudzei vairāk iedot. Es neapsūnoju, neiesērēju.

Vai jūsu draudzes locekļi lasa Bībeli, kā jums šķiet?

Protams, maz. Cilvēki ir tik atšķirīgi. Ir cilvēki, kas to dara regulāri. Viņiem ir savi Bībeles lasīšanas plāni. Viņi to dara pastāvīgi.

Kā iekustināt, iededzināt ļaudis, lai viņiem gribētos pašiem lasīt, atklāt?

Man liekas, ka daudz palīdz Bībeles stundas. Mums draudzē ir Bībeles stundas, kad mēs lasām kādu Bībeles grāmatu. Lasām un apspriežam. Tas notiek reizi nedēļā. Mums ir bijis arī daudz tematisku sanāksmju. Bet tieši Bībeles lasīšana pēc kārtas ir ļoti vērtīga. Tagad mēs lasām Lūkas evaņģēliju. Un pa gadiem esam daudz lasījuši. Tas cilvēkus ierosina lasīt pašiem. Bet es jūtu, ka cilvēkiem ir gan nedrošība, gan negribēšana, gan aizbaidināšanās, kāpēc viņi nelasa. Bet ir ļaudis, kas ļoti labprāt lasa.

Valdis Zilgalvis,
Adventistu Baltijas ūnijas
prezidents.

TRĪS ENĢEĻU VĒSTIS

PIRMĀ VĒSTS

Kādu dienu braucot ārā no Rīgas pa Brīvības ielu, abās pusēs braukšanas joslas bija pilnas ar mašīnām. Virzījies kopā ar plūsmu un pēkšņi pamanīju, ka man garām lielā ātrumā pa pašu ielas vidu aizspraucas braucējs uz motorollera. Sastingu ieraugot, ka viņam pretī brauca autobuss. Braucējam laimējās, jo tur bija brīva vieta, kurā viņš varēja iespraukties un izvairīties no sadursmes. Motorollera vadītājam mugurā bija uzvesta dzeltena soma. Viņš tāpat bija pastnieks, kurš, riskējot ar dzīvību, nesa svarīgas ziņas cilvēkiem. Par līdzīgiem vēstnešiem varam lasīt Atkl. 14:6-13.

“Un es redzēju citu enģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: „Bīstieties Dievu un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” (6., 7.p.)

Vēl ir cerība

Tie ir pieminētas debesis un zeme. Debesīs ir Dieva sūtņi, kuri ne tikai skrien vai brauc, bet laižas debesu vidū, tāpat ļoti steidzas, lai nestu vēsti cilvēkiem uz zemes. Ar cilvēkiem uz

zemes, saskaņā ar Atklāsmes grāmatas kontekstu (Atkl. 13:8,9,12), saprotam Dieva pretiniekus, cilvēkus, kas atraidījuši evaņģēliju un pielūdz zvēru. Šajā ainojumā debesu vēstneši nes pasaules likteņa vēsti. Viņi steidzas. Tieši pēc viņiem ir paziņota Cilvēka Dēla nākšana (Atkl. 14:14). Enģelis – sūtņi Dieva uzdevumā ir cilvēki, kuri liecina, nerēķinoties ar dzīvības briesmām.

Tie ir pēdējie brīdinājumi pazudušajai cilvēcei, pat tiem, kas atmetuši Dievu. Tāpat arī tiem vēl ir cerība... Tāpēc enģeļi steidzas un sauc skaļā balsī.

Pirmais enģelis nes “mūžīgo evaņģēliju” (εὐαγγέλιον αἰώνιον εὐαγγελισαί – burtiski: pasludināt evaņģēliju kā mūžīgo evaņģēliju). Grieķu vārdu EAVGELION parasti tulko kā “labā vēsts”. Romas laikā vārdu “evaņģēlijs” lietoja ziņneši, lai imperatora uzdevumā paziņotu uzvaru pār ienaidnieku vai arī Romas imperatora kronēšanu (ir kronēts jauns valdnieks, krīti ceļos viņa priekšā!), tāpat arī valdnieka ierašanos, lai glābtu no briesmām un nestu Romas mieru – *Pax Romana*.

Atklāsmes grāmata aicina pievērst uzmanību vissvarīgākajam – Dieva valstībai! Pirmā enģeļa vēsts nes cerību, ka cilvēces traģēdija ilgāk neturpināsies. Dievs nostāsies cilvēces priekšā kā uzvarētājs, kā valdnieks

un kā tiesnesis. Viņš nesīs uzvaru pār ļaunumu. Evaņģēlijs tiek pasludināts kā mūžīgs, tāpēc ka tā lielās patiesības vienmēr ir eksistējušas, un tās ir apstiprinātas kā mūžīgas patiesības. Tas ir tas pats evaņģēlijs, kuru sludināja vasarsvētkos. Tas ir tas pats evaņģēlijs, kuru savā laikā sludināja apustulis Pāvils. Tā ir tā pati labā vēsts par Kristus kalpošanu, viņa nāvi pie krusta, Viņa augšāmcelšanos, pacelšanos debesīs, par Kristus kronēšanu par valdnieku, par Kristus kā Augstā priesteru kalpošanu debesīs, par Viņa otro nākšanu un par to, ka ļaunums beigsies uz visiem laikiem. Evaņģēlijs nosaukts par mūžīgu arī tāpēc, ka tas vienmēr paliek nemainīgs, tas nav atkarīgs no cilvēcīgiem uzskatiem.

Ko nozīmē būties Dievu?

Un lūk, šajā vēstī izskan divas lietas – “būties Tiesnesi” un “pielūgt Radītāju”. Sācies Dieva tiesas laiks. Senais Tuvo Austrumu ķēniņš parasti bija arī tiesnesis. Cik bieži cilvēks kāro pēc iespējas tiesāt citus! Bet Bībele apvieno šīs divas atbildības (2Moz 18:13; 2Kēn 15:5; 2Laiku 1:10; Psa 72:2) tikai attiecībā uz Dievu – Viņš ir visuma Valdnieks un Tiesnesis. No Bībeles zinām, ka evaņģēlijs ir tiesas vēsts. Tie, kas Kristu pieņem un tic Viņam, tie ir glābti, tie nenāk tiesā (Jāņa 5:24), bet

tie, kas nepieņem evaņģēliju – tie jau saņēmuši spriedumu (Jāņa 3:18).

Tiesa ir sadalīta divās daļās. Pirmā tiesas daļa norāda uz tiesas procesu, grāmatas atvērtas (Dan 7:10), ar to pateikts, ka katra cilvēka lieta tiek izskatīta, bet tajā netiek izpildīts spriedums. Tiesas pirmā daļa notiek laikā, kad visā pasaulē tiek pasludināts evaņģēlijs – pirms Kristus nākšanas. Tātad ar šo tiesu tiek ievilkta līnija starp tiem, kas ir Dieva pusē, un starp tiem, kas pret Viņu. Tiesā apsūdzētāju priekšā tiek aizstāvēti Dieva pielūdzēji, savukārt Kristus noraidītāji tiek pazīnoti par netaisniem. Kristus evaņģēlija noniecinātāji, ļaundari piedzīvos sava sprieduma izpildi pēc tūkstošgadu perioda (Atkl 20:11-15). Pirmā eņģeļa vēsts liek katram cilvēkam izprast savu atbildību Dieva priekšā. Jo Kristus drīz nāks un katram dos algu pēc Viņa darbiem (Atkl. 22:12) (Pieņemti tiekam Dieva žēlastībā, bez nopelna, bet tiesāti tiekam pēc mūsu darbiem).

Ko nozīmē būties Dievu jeb būties Tiesnesi? Vai tas nozīmē trīcēt bailēs no Dieva? Dieva bijāšana ir bieži pārprasta. Mans iemīļotais Endrjūsa Universitātes Vecās Derības profesors, ebrejs Žaks Dukans, kurš ir liels speciālists ebreju literatūrā, skaidro, ka patiesa Dieva bijība ir apzināšanās, ka visu redz Dieva acs. Tā ir pārlicība, ka Viņš mūs vēro un vienmēr ir mums klātesošs. Katra rīcība, katra doma jebkurā laikā, jebkurā vietā ir pārredzama Dievam. Ps 33:18 – “Redzi, Tā Kunga acs vēro tos, kas Viņu bīstas un cer uz Viņa žēlastību.” Būties Dievu nozīmē nodoties labām, taisnām lietām ne tikai atklātībā, bet arī slepenībā, mājās. “Jo Dievs tai tiesā, kas nāks pār visu apslēpto, pasludinās Savu spriedumu par visu notikušo.” 14.p.

Evaņģēlijs cilvēkā ienes pārmaiņu – dievbijību, morālas dzīves sākumu: (Sal māc 12:13) “Bīsties Dievu un turi Viņa baušļus, jo tas pienākas katram cilvēkam!” Latviski pareizāk būtu tulkot šādi: “Bīsties Dievu, citiem vārdiem, turi Viņa baušļus.” Bez šādas dievbijības cilvēki var piesaukt Dieva Vārdu, celt tempļus un katedrāles Dievam par godu un runāt par Dievu, bet cilvēka sirds paliek slēgta, sakropļota ar paša meliem un noziegumiem. Pagājušā gadsimtā holokausts pasludināja zaudējumu reliģijai, ko sauc par kristietību. Šo un citu kristietības izdarību dēļ cilvēce vairs Dievu neņem nopietni. Viņš ir kļuvis

“labs, nekaitīgs Vectēvs”, ar kuru var manipulēt, vai arī “mīļš bērniņš Jēzus”, kurš pārāk pievilcīgs, lai būtu reāls. Un pasaule ir novērsusies rūgtā nicinājumā. Tas noticis, pateicoties kristietībai bez dievbijības. Kristiešiem reliģija ir kļuvusi vienkārši kā garīgais piedzīvojums, morāles likums vai tradīcija. Un tāpēc pastāv jautājums: kurš īsti tic Debesu Dievam un Viņa Valstībai?

Milēt un novērtēt

Kā redzam, Atklāsmes grāmata ir tik ļoti atbilstoša mūsdienām. Pirmā eņģeļa aicinājums būties Dievu mūs modina uz Viņa klātbūtnes apzināšanos. Turklāt Bībele bieži dievbijību saista arī ar mīlestību uz Dievu un cilvēkiem. Pēc aicinājumam būties Dievu (5Moz. 6:2) tūlīt seko aicinājums: “Un tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku.” (5Moz. 6:5) Dievbijība nozīmē mīlēt Dievu un būt Viņa mīlētām. Tāpēc dabīgi, ja mēs dzīvojam ar Dievu, mēs dzīvojam saskaņā ar Viņa gribu.

Pēc aicinājuma būties Dievu seko aicinājums “dot Viņam godu”. Ebreju vārds KABOD, godība, ietver novērtējuma, izsvēruma domu. Mēs pārdomājam par Viņu un novērtējam Dievu. Jo vairāk mēs pārdomājam un izvērtējam, jo lielāku Dievu ieraugām gudrībā, spēkā, mīlestībā, žēlastībā un taisnīgumā. Šīs pārdomas pastāvīgi liek arī mums tiekties pēc šīm Dieva īpašībām. Tāpēc tālāk 7. pants aicina: “Pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.”

No paklausības bauslībai, no pārdomām par Dievu, mēs tiekam aicināti uz mīlošā Radītāja pielūgsmi, kurš mums dod fizisko un garīgo dzīvību. Iedvesmots no Visuma neaptveramiem plašumiem un skaistuma, cilvēcīgais radījums var tikai pielūgt tā Radītāju. Interesanti vērot, kā Psalmi un Izraēla lūgšanas tieši asociējās ar radīšanu: “Nāciet, pielūgsim un zemosimies, locīsim ceļus Tā Kunga, sava Radītāja, priekšā!” (Psa 95:6; skat. arī Neh 9:6)

Radītāja pielūgsmē

No vēsts varam pamanīt, ka mūžīgais evaņģēlijs sasauca arī ar sabata bausli, jo izskan aicinājums pielūgt to, kas radījis debesis un zemi, – tāpat, kā tas formulēts bauslī 2Moz 20:8-11. Tātad paklausība, pagodināšana un

pielūgsmē ved pie dusas, pie pašāvēības, kas tieši šodien visvairāk ir vajadzīgs mūsu krīzes laikā. Mēs varam uz Viņu pilnībā paļauties.

Es esmu bieži domājis par to, kāpēc kristietībā tik viegli var ielauzties evolucionistiskais pasaules uzskats. Iespējams, tāpēc ka cilvēki pilnībā netic, ka Dievs visu ir radījis un ka iesākumā viss bija ļoti labs. Un tāpēc arī radīšanas piemineklis, sabats, neliekas tik svarīgs. Bet eņģelis sauc: „Pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus.” Pielūgsmē ir vienīgā atbilde uz radīšanu. Viņa tuvums sniedz mums iespēju sastapties un mīlēt Viņu.

Vai esat ievērojuši, ka pašās pirmajās Bībeles lappusēs ir ietverts dubults radīšanas apraksts? Pirmajā stāstā (1Moz 1:1-2:4) ir stāstīts par universa veidotāju Dievu, ebr. ELOHIM, kā pārdabīgu un visvarenu Dievību. Otrajā radīšanas aprakstā (1Moz 2:4-24) ebr. JHWH ir klātesošs un personīgs Dievs, vēstures, eksistences un radības Dievs. Tātad no vienas puses pārdabīgs, visuvarens, un no otras puses dziļi personīgs un klātesošs. Lūk, tāds ir mūsu Dievs, kuram mēs varam uzticēties. Bībele sākas ar radīšanas stāstu, lai parādītu radības radniecību ar tās Radītāju.

Debesu vēstnešu dalībnieki

Mūsu teksts Atklāsmes grāmatā norāda uz jūras un ūdens avotu radīšanu – ar to iezīmētas tradicionālās radības sastāvdaļas – debesis, zeme un jūra. Tām visām trim ir praktiska nozīme. Tuksneša ceļojumā ūdens nozīmēja dzīvību. Tādā veidā vārdi “ūdens avoti” ir pretstats nāvei un ļaunumam tuksnesī. (Atkl. 12:6, 14; 17:3). Jērs vada pie ūdens avotiem (Atkl. 7:17; 22:17). Tāpat arī pravieša Ecēhiēla grāmatā lasāma atklāsmē par Jeruzalemi kā cerību ar bagātiem ūdens avotiem (Ec. 47:1-12), kā tas bija Ēdenes dārzā. Ūdens avoti iezvana nākotnes ainu. Tā Radītāja pielūgsmē sniedz mūžīgās dzīvības cerību nākotnē.

Tātad te ir brīdinājums un cerība. Ir labi, ja ieklausāmies abos; ne tikai ieklausāmies, bet esam starp tiem ātri lidojošiem šīs vēsts nesējiem. Lai mēs šo uzdevumu veiktu tikpat neatlaidīgi, kā to darīja pieminētais pastnieks. Dievs vēlas, lai tu un es, lai mēs būtu šo debesu vēstnešu dalībnieki, tie, kas pasludina ar dzīvi un darbiem Dievu kā Radītāju, Pestītāju un Tiesnesi.

Līva Priedīna,
Valmieras Ceļa Meklētāju
kluba vadītāja.

ATRASTIE

Jau divpadsmito gadu Latvijā notika Lielais Ceļa meklētāju vasaras salidojums, uz kuru bija ieradušies Ceļa meklētāji un Piedzīvojuma meklētāji no visas Latvijas. Šogad pirmo reizi tajā piedalījās arī Piedzīvojuma meklētāji no Cēsīm, Ērgļiem, Siguldas, Talsiem un Valmieras, kā arī vairāki jaunizveidotie Ceļa Meklētāju klubi. Piedzīvojuma meklētāji ir bērni vecumā līdz deviņiem gadiem, kuri vēl nav sasnieguši Ceļa Meklētāju vecumu.

Salidojums notika Dieva izraudzītā un īpaši sagatavotā vietā – Liepājas rajonā netālu no Gramzdas. Ceļa Meklētāju salidojumos gan bērniem, gan skolotājiem un vadītājiem ir iespēja veselu nedēļu pavadīt it kā citā pasaulē, kurā īpašā veidā var piedzīvot Dieva tuvumu, klātbūtni un vadību. Daļai no bērniem un pieaugušajiem, iespējams, tie ir pat pirmie viņu dzīves piedzīvojumi ar Dievu. Šajā nedēļā tika atbildētas ļoti daudzas mūsu lūgšanas. Sabatā pēkšņi rīta dievkalpojuma laikā pārstāja darboties tehnika, un tādēļ jauno Ceļa Meklētāju vadītāju jeb Mastergaidu uzņemšana tika turpināta bez mikrofonu palīdzības.

Pēc Mastergaidu uzņemšanas ceremonijas Latvijas CM vadītāja Guna Rīmane teica dažus teikumus par lielo cīņu,

kurā mēs visi esam iesaistīti, par to, ka sātans nevēlas, ka Dieva Vārds skanētu šajā pasaulē, un pēc tam viņa lūdza Dievu. Pēc lūgšanas programma tika turpināta, un jau pēc mirkļa

sāka darboties arī tehnika. Lielajā teltī bija dzirdami vairāku simtu Dieva bērnu skaļi pateicības aplausi mūsu lielajam Dievam par brīnišķīgi uzklautu un atbildētu lūgšanu.

Plašs nodarbību klāsts

Šī gada salidojumā mums bija kāds īpašs Dieva sūtīts viesis no Anglijas – mācītājs vārdā Israēls, kurš rīta un vakara

sanāksmju laikā runāja Dieva Vārdu, stāstīja interesantus stāstus, dalījās savos piedzīvojumos un visa salidojuma nedēļas laikā iedvesmoja un motivēja gan bērnus, gan pieaugušos. Vēl arī rīta un vakara svētbrižu programmu vadītāji mums mācīja nečīkstēt, nekritizēt, nebūt iedomīgiem, uzvert lietas ar labu humora izjūtu un būt patiesiem kā bērniem.

Katru dienu Ceļa Meklētāji pētīja Bībeles materiālu par tēmu „Atrastie”, kurā bija dažādi Bībeles personāžu dzīvesstāsti un liecības par to, kā Debesu Tēvs katru no viņiem atrada un Svētais Gars vadīja – par Jeftu, Samuēlu, Ruti u.c. varoņiem. Ik dienu bērni apmeklēja arī visdažādākās nodarbības, šogad salidojumā bija īpaši plašs nodarbību piedāvājums, kopā astoņpadsmit dažādas nodarbības par daudzveidīgām tēmām – kokos kāpšana, alpīnisms, stikla apgleznošana, airēšana, pīnītes, ārstniecības augi un vēl daudzas citas.

Apmaldīšanās purvā

Ceturtdienas jau tradicionāli ir pārgājienu dienas, kad tiek pārbaudīta katras komandas saliedētība, izturība un veiklība. Šīs nedēļas laikā mēs piedzīvojām visdažādākos laika apstākļus – krusu, vētru, spēcīgu lietu un arī skaistu, saulainu laiku. Arī pārgājiena diena bija kā vēl viens izaicinājums un mūsu ticības pārbaudījums, jo neilgi pirms pārgājiena sākšanās lija ļoti spēcīgs lietus, un laika apstākļi nebija tie piemērotākie pārgājienu. Tomēr Ceļa Meklētāji bija gatavi spert savu pirmo soli, un mūsu Radītājs, tāpat kā Israēla tautai Sarkano jūru, arī mums pašķīra mākoņus un dāvāja pārgājienu labvēlīgu laiku. Vēl viena žēlastības dāvana mums! Pārgājiena laikā bija iespēja doties cauri purvam, nedaudz arī apmaldīties, pa ceļam varējām dziedāt skaistas slavas dziesmas mūsu Debesu Tēvam, baudīt gardās meža zemenītes un viens otra klātbūtni, un, visbeidzot, laimīgi atgriezties atpakaļ nometnes vietā!

Divdesmit jaunkristītie

Piektdienas vakarā ar Radītāja pagatavotu brīnišķīgu saulrietu fonā Dievam savas dzīves ūdens kristībās nodeva un izvēlējās Viņam sekot divdesmit bērni un jaunieši. Sabata bazūnei skanot, ikviens tika aicināts uz lūgšanu dārzu, kurā bija dažādas lūgšanu stacijas par atsevišķām tēmām – lūgšanas par dziedināšanu, par valsti, par CM organizāciju, lūgšanu stacija, kurā varēja lasīt grāmatas, kurā varēja aizdedzināt svecīti kā gaismas simbolu un lūgt par sevi kā gaismas nesēju mājās, skolā, darbā un vēl citas īpaši veidotas lūgšanu pieturas vietas. Lūgšana tiešām ir dvēseles elpa un miera osta, tāpēc daudziem salidojuma dalībniekiem tieši šis lūgšanu dārzs paliks jo īpaši atmiņā. Paldies Dievam par lūgšanu!

Ar jaunām atziņām

Šajā nedēļā Dievs pieskārās mūsu dvēselēm, un mēs katrs mājās devāmies kaut nedaudz, bet citādāki – vieni, jo bija atraduši savu Glābēju un dvēseles Draugu, citi, jo bija atraduši sev draugus un domubiedrus, vēl kādi, jo bija atraduši mērķus savai dzīvei, atraduši kādas atziņas. Un to nespēs izdzēst arī ne tik priecīgie mirkli nedēļas laikā un dažī

nepatīkami pārsteigumi, caur kuriem sātans vēlējās iekļūt Dieva bērnu sadraudzībā, bet daži darvas pilieni nespēj sabojāt medus mucu, tie var tikai mūs mācīt, audzināt un padarīt stiprākus. Paldies Dievam par šo nedēļu un par to, ka Viņš mūs katru atrod un apsola, ka tie, kas meklē – tie arī atradīs!

Egija Ignatova:

Man patika nodarbības un kristības. No nodarbībām man labāk patika alpīnisms, jo tur bija ļoti interesanti.

Nometnē es tiku kristīta. Man šis notikums bija ļoti svarīgs, jo es nodevu savu dzīvi Dievam. Kristībās man patika tas, ka bez

manis tika vēl kristīti 19 cilvēki. Es ieteiktu arī citiem nodot savas dzīves Dievam.

Man ļoti patika rīta un vakara sanāksmes, jo tad mēs slavējām Dievu un klausījāmies svētrunas, kuras bija interesantas.

Patika arī tas, ka visi cilvēki bija mīļi un laipni pret citiem. Es ieguvu arī daudz draugu un mazliet apguvu zīmju valodu. Skolotāji bija ļoti labi pret visiem bērniem.

šanu teltī?

Vissaviļņojošākais notikums, ko izjutu nometnē, bija mana derības slēgšana ar Dievu. Svētā Gara pamudinājumu kristīties sajutu jau pirms gada – iepriekšējā nometnē. Atteicos, jo nebija klāt mana ģimene, un tāpēc arī laikam saņēmu

dzēlīgus zemes bišu kodienus. Toties šogad saņēmu tik daudz apsvēikumu, rokasspiedienu, kā vēl nekad.

Daiga Ozola:

No nometnes man palikušas tikai jaukas un mīļas atmiņas. Mācītāja Israēla svētrunas un viss pārējais, kas notika uz skatuves, atstāja lielu, pozitīvu iespaidu. Pats skaistākais man likās piektdienas vakars, kad notika kristības. Interesantas nodarbības, oriģināli priekšnesumi, jautrs pārgājiens un viss pārējais, ko piedzīvoju šajā nedēļā, ir mani satuvinājis gan ar daudz citiem jauniešiem, gan arī ar Kristu. Man prieks, ka varēju būt tur!

Krišjānis Grīnbergs:

Man patika pasākums. Visas nedēļas garumā gan rīta, gan vakara sanāksmēs varēja dzirdēt interesantas un personīgas liecības no dedzīga sludinātāja, kas spēja iedvesmot un iedrošināt. Ikvienu viņa individuālā saruna ar kādu izklausījās pēc īsas, bet lieliskas svētrunas. Par

kristībām jāsaka, ka tas vienmēr ir skaists notikums, kad cilvēki pievienojas Dieva ģimenei, bet pašam to piedzīvot personīgi, manuprāt, ir lielākā laime un svarīgākais notikums šīs zemes dzīvē, tāpēc jāsaka, ka to nevar aprakstīt - to var tikai izdzīvot. Prieks to izdarīt nometnē bija īpaši liels, jo apkārt bija tik daudz draugu un pazīstamu cilvēku. Jāpiemin arī jaukā atmosfēra, kas izveidojās starp jauniešiem šīs nedēļas laikā.

*Sagatavoja Mārīte Lipska,
adventistu Latvijas draudžu savienības
bērnu nodaļas vadītāja.*

Sveiciens visiem draugiem AUGUSTĀ!

Mamma: Nu, re, jaukais nometnes laiks “Draugu ciematā” jau garām.

Krā: Tas tik bij’ varens sabrauciens! Tik daudz mīļu cilvēku riņķī. Mēs, vārnēni, esam ļoti priecīgi par šo kopā pavadīto laiku ar jums, mīļie! Vai ne, brālīt?

Krū: Vispār, es esmu mazliet dusmīgs!

Krā: Uz ko tad tu dusmojies?

Krū: Pats īsti nezinu. Tās nometnes dieniņas tik ātri pagāja! Es visu gadu tik ļoti gaidīju, kad satikšos ar bērniem. Un nu – viss jau cauri!

Mamma: Beidz nu bēdāties. Tev taču izdevās iegūt nometnē jaunus draugus?

Krū: Protams! Kad vienā vietā kopā sanāk šitiek daudz superīgu bērnu, tad citādi nemaz nevar būt! Es tiku mīlots, bužināts, ar smaidiem apdāvināts... Gribēju nosaukt visu jauno draugu vārdus, bet tas aizņemtu vēl vienu lappusi šajā žurnālā. Varu tikai pateikt, ka jūs visi man esat ļoti mīļi.

Krā: Un cik daudz sirsnīgas vēstules mēs saņēmām!

Mamma: Paldies bērni! Tās bija ļoti draudzīgas un uzmundrinošas. Lasījām un priecājāmies!

Krā: Jauks bija arī ceļojums pa tuksnesi Mozus vadībā.

Krū: Labi, ka man neviens nelika ceļojot aiztaisīt acis, kā tas bija vienā brīdī jādara bērniem. Es noteikti lidodams būtu iebumsījies kādā kokā un dabūtu vienu lieku punu.

Mamma: Jā, tā būtu gan, ja tu lidotu viens un nebūtu, kas tevi vada. Bet bērni ceļoja kopā drošā vadībā.

Krū: Žēl tikai, ka šodien vairāk nav tāda uguns un mākoņu staba, kas rāda ceļu, vai ne?

Mamma: Nav gan, bet arī šodien DIEVS tāpat vada savus bērnus kā senāk.

Krū: Tu esi redzējusi kādu no šiem stabiem?

Mamma: Nē, mīlo Krū, neesmu gan. Mūsu dienās visas norādes veiksmīgai ceļošanai pa šo dzīvi ir mūsu Bībelītēs.

Krū: Ej nu ej! Bībelē taču nav nevienas kartes un nevienas ceļa zīmes!

Mamma: Tas tikai sākumā tā liekas. Sāc tik dūšīgi lasīt un pats brīnīsies, kādi gaiši un brīnišķīgi ceļi pavērsies!

Krā: Tas nu gan ir interesanti.

Krū: To es gribu pamēģināt – paceļot pa dzīvi pēc Bībelē dotajām ceļa zīmēm.

Krā: Ja runājam par ceļošanu, atceries bērnu gatavotos koka vilcieniņus?

Krū: Jā, tie bija labu labie! Ja es nebūtu tik izcils lidotājs, tad noteikti ceļotu apkārt tikai tajos. Tas nekas, ka tie pāravadāja balķus un degvielu. Es, par laimi, aizņemu ļoti maz vietas.

Uzmestos uz kāda balķa gala un – aiziet – ceļojumā!

Mamma: Bet bez laba skolotāja jau tādus darbiņus nepaveiksi.

Krā: Tas gan. Tāpat arī picu cepšana. Atceries, kādas garšīgas picas bērni pagatavoja kopā ar picu cepšanas meistaru? Smaržoja visa nometne!

Mamma: Bet ar draugiem kopā varēja arī labi pavadīt laiku sportojot.

Krū: Jā, pareizi. Sportiņš arī bija riktīgi labi izdevies! Es vēl pa sapņiem mētāju bumbiņas, līdu cauri caurulēm un grauzu “serenādes” konfektes.

Krā: Nosportojāmies pamatīgi!

Krū: Labi, ka biju kārtīgi paēdis.

Krā: Tas tāpēc, ka pavārītes bija varenas meistarienes. Šitiek garšīgi uzmeistarot ēdamlietas tik daudziem ēdājiem! Tas nav nekāds joks. Es, piemēram, nometnē uzvēru sev jaunas krellītes. Varēšu kādai draudzenītei uzdāvināt.

Krū: Bet es redzēju tādus brīnumus ar smiltīm! Tās tika bērtas stikla trauciņos un bija krāsainas. Ja varētu, es visas jūrmalas smiltis riktīgi sakrāsotu – vai, cik smuki būtu!

Krā: Atceries, bērni varēja arī veidot tuksnesī līdzi ņemamās lietas un līmēt, un pīt, un šūt, un pat veselas glezniņas no smiltīm izveidot!

Krū: Trakums – cik daudz jaukas šīverēšanas tur bija!

Mamma: Kā jums šķiet, kāpēc nometnē pavadītais laiks bija tik jauks?

Krā: Tāpēc, ka visus vienoja kaut kas īpašs.

Krū: Es zinu, kas tas bija – tā bija bezgalīgi garšīgā kūka!

Krā: Varbūt lietutiņš?

Mamma: Šīs lietas arī, bet pats galvenais...

Krā: Zinu! Pats galvenais bija tas, ka mēs dzīvojām draudzīgi kā brālīši un māsiņas, jo visi esam Debestēva bērni!

Mamma: Tieši tā, Krā.

Krū: Tad jau mūsu gaisā palaistie baloni ar visiem lūgumiem un vēlējumiem tiešām bija aizsnieguši Debesis!

Mamma: Ļoti ceram, ka arī jūs, bērni, ieguvāt jaunus draugus un interesanti pavadījāt laiku “Draugu ciematā”.

Krā: Mēs labprāt uzzinātu, vai jums nometne arī bija tikpat jauka kā mums, vārnēniem. Tāpēc droši rakstiet mums vēstules. Mēs ļoti gaidīsim! Mūsu adrese: Bērnu lappusītei (AV), Baznīcas iela 12a, Rīga, LV – 1010.

Krū: Jā, rakstiet gan, citādi es par velti būšu iemācījies lasīt!

Mamma: Bet mums jau daži ir atrakstījuši. Palasīsim visi kopīgi, ko raksta mūsu draugi par nometni.

Nometnes bildītes

Pavērojiet arī nometnes fotogrāfiju
Bet, ja vairāk gribas redzēt, tad
ieskatieties mājas lapā
www.centradraudze.lv

Nometnes atklāšana

Viktorīna par tuksnesi

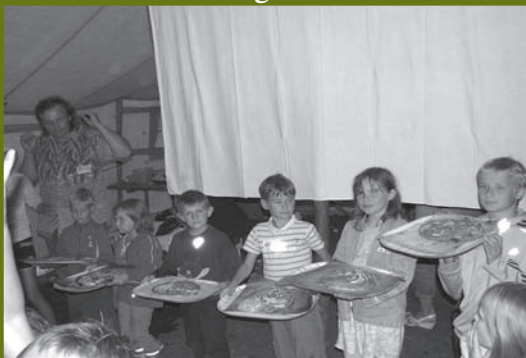
Kartes sagatavošana

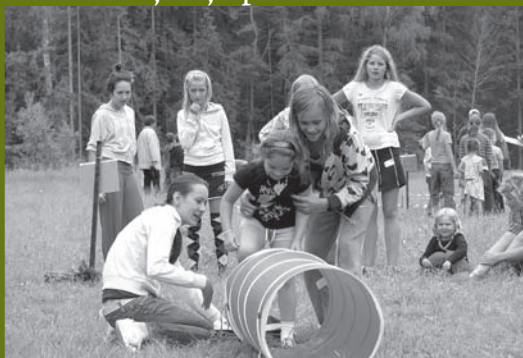
Šķēršļu pārvarēšana

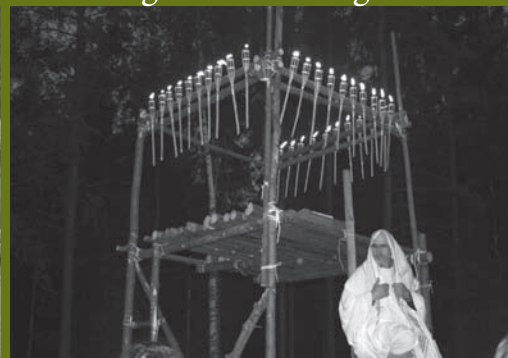
Izmēģina darbnīcās gatavoto

Ar pašu gatavotām picām

Sporta aktivitātes

Mozus uzrunā tautu

Bērnu un vecāku atmiņas par nometni

Krišjānis, 6 gadi, nometnē ceturto reizi:

– Ļoti patika darbnīcas – vilciena taisīšana, alpīnisms un orientēšanās. Man tagad ir arī jauni draugi. Bet teātris- tas bija vislabākais. Arī par Dievu vairāk uzzināju. Vispār man viss patika.

Krista, 6 gadi, nometnē pirmo reizi un uz vienu dienu:

– Vislabāk patika ceļojums tuksnesī, ar acīm ciet uz meža plaviņu (kad jau bija satumsis un mums iedeva Mozus spīdīgās rokassprādzītes). Un vēl – nometnē es satiku bērnudārza grupiņas draudzeni.

Tomass, 6 gadi, pirmo reizi nometnē un uz visām dienām:

– Man patika darboties darbnīcās, iepazīt vairāk Jēzu, spēlēt futbolu pret tētiem. Vēl man ir jauni draugi, patika būt teātrī un spēlēties ar Mozus iedotajiem spīdumiņiem.

Dita, 10 gadi, nometnē otro reizi:

– Tas bija jauki, ka nometnē bija pasts un gards ēdiens. Bet pirmspēdējo dienu, kad mūs sadalīja grupās un mums bija sacensības... To es atceros visspilgtāk, tādēļ ka tas bija visinteresantāk, un tajā pašā dienā mums uzdāvināja „Uguns

stabus”. Tas bija feini...

Matīss Graudiņš, 7 gadi:

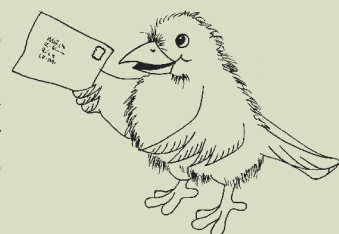
– Cik labi bija nometnē! Vārnulēni Krū un Krā ar māmiņu bija ieradusies. Es izcepu picu un darbnīcā iemācījos taisīt koka vilcieniņu!

Madara Graudiņa, 4 gadi:

– Es labprāt peldējos, un man patika, ka varēja lēkāt pa batutu.

Ilva Graudiņa, Matīsa un Madaras mamma:

– Man personīgi ļoti patika ceļojums caur tuksnesi kopā ar Mozu. Mēs piedzīvojām līdzīgus pārbaudījumus kā Izraēla tauta. Dievs, protams, bija nomodā pār saviem bērniem, arī naktī – uguns staba veidolā. Nometnes dalībnieki kā viens vesels vienoti sasniedza mērķi, neviens netika atstāts - pats Debesu Tēvs katru vadīja un atbalstīja. Bērni pēc nometnes ar starojošiem smaidiem vienbalsīgi apliecināja – nākamgad atkal jāatgriežas “Draugu ciematā”!

Tikšanās IGAUNIJĀ

Mūsu gados vecie brāļi un māsas Igaunijā jau dažus gadus rīko senioru nometnes. Šogad saņēmām ielūgumu piedalīties un kalpot Igaunijas trešajā senioru nometnē.

Pagājušā gadā devīze bija *Senior, mosties!*

Šajā gadā bija izvēlēta tēma no Amosa grāmatas 4. nodaļas 12. panta – „Tad sataisies, Izraēl, lai tu varētu stāties sava Dieva priekšā!”

Nometnes vieta bija izvēlēta Igaunijas vidienē, kā viņi paši izsacījās, Igaunijas centrā Pilstverē netālu no Piltsamas.

Senioru nometnei vietu bija atvēlējuši vietējā luterāņu draudze savā draudzes mājā. Vecākie gulēja mājā, citi dārzā teltīs. Dievs parūpējās par laika apstākļiem, nebija karsti, nolieta arī kāda lietus lāse, bet bija silts, patīkams laiks.

Draudzes mājas vidusdaļā izbūvēta kapela, kur draudze ziemas apstākļos pulcējas uz dievkalpojumiem, bet vasarā tie notiek baznīcā. Mājas spārnos bija dzīvojamās telpas viesiem otrā stāvā, kā arī virtuve un ēdamzāle. Viss bija jauki iekārtots.

Vietējais mācītājs veltīja laiku, lai parādītu un pastāstītu vietējo vēsturi. Šajā vietā ir viena no vecākajām baznīcām Igaunijā, celta 1250. gados ar varenēm, vairāk nekā metru bieziem mūriem. Vairākkārtīgi nopostīta, bet tagad atjaunota ar ļoti smailu torni. Interesants ir torņa noslēgums – apaļa lode, tad gailis, tad atkal lode, līdz beidzot krusts.

Pēdējo gadsimtu vēstures pagriezieni ir smagi skāruši šo novadu – gandrīz visi izsūtīti no dzimtenes. Tādēļ tiem, kuri neatgriezās, ir uzcelta īpaša piemiņas vieta – akmeņu kopa, kurus atnes tie, kas dodas apskatīt šo vietu. Blakus ir akmens pieminekļi ar to uzvārdiem, kuri neatgriezās, un metāla krusts.

20. jūlijā pl. 12:00 notika svinīga nometnes atklāšana, ienesot senioru karogu, un klātesošos uzrunāja Igaunijas savienības prezidents Tinu Jugars. Gan viņš, gan arī turpmākās garīgās

uzrunas saistījās ar jau pieminēto tekstu. Bija speciāli šim pasākumam sagatavota kopējo dziesmu grāmatiņa ar 28 dziesmām. Katrā pasākumā tika dziedātas šīs dziesmas.

Bez tam Senioru koris, ap 20 dziedātāji, kalpoja ar dziesmām. Tika dziedāti gan solo, dueti un skandētas dzejas.

Visu šo pasākumu organizators ir brālis Viktors Naginovskis. Rūpīgi saplānota dienu kārtība. Kopīgi dievkalpojumi. Darbs interešu grupās – mēs piedalījāmies, kur pārrunājām grūti saprotamos Bībeles tekstus. Tad atmiņu pavadienus atcerējās gan vakarā sēžot pie ugunsкура, vai arī telpā. Katram pasākumam bija kāds noteikts vadītājs, kas veiksmīgi vadīja šīs pārrunas.

Nākošā dienā, 21. jūlijā, no rīta kalpoja Dāvids Nimmiks. Interesanti bija klausīties, visi runā par vienu tēmu, bet katrs ir atradis citu pieeju, citu risinājumu, parādot Dieva mīlestību un rūpes par savu tautu gan senatnē, gan šodien, jo viss uzrakstīts, lai mēs mācītos un nepieļautu senatnes kļūdas. Interesanti bija vērot un klausīties divu sirmgalvju muzicēšanu – abi spēlēja ģitāras, bet vienam bija pašizgatavota ierīce mutes harmonikai, tā viņš spēlēja gan ģitāru, gan atskaņoja dažādas melodijas, viena bija arī mums zināma „Es dziedāšu par tevi, tēvu zeme”.

Pēdējā dienā, 22. jūlijā, tika par to pašu tēmu risināts skaists dialogs starp zinošu Rakstos un nezinošu cilvēku. Īss dialogs, un tad attiecīga dziesma – vai nu koris, vai solo, duets. Tā vijās cauri gan dziesmas, gan dialogs. Pasākums bija paredzēts līdz 12:00, lai dalībnieki varētu atgriezties mājās. Pašā noslēgumā dziedot kopējo dziesmu „Mums sirdīs kvēlo krāšņa cerība”, tika iznests senioru karogs un saglabāts līdz nākošai tikšanās reizei.

Gaida un Ojārs Incenbergi

Ceļojums uz BRISELI

Pagājušā gada nogalē Bauskas rajona avīze sadarbībā ar Eiroparlamenta Tautas partijas grupas Kristīgo demokrātu partijas pārstāvjiem rīkoja aptauju konkursu.

Nejauši, ja tā var sacīt, aizpildīju anketu, atbildēju uz jautājumiem. Jautājumi bija ļoti interesanti – par parlamenta sēžu norises vietām, par minētās Tautas partijas grupas darbu, par deputātu skaitu no citām valstīm u.c. Jā, arī bija jāizvērtina ceļš no Bauskas līdz Briseli. Izrādījās, ka es un vēl viena dalībiece no Bauskas bijām atbildējušas visprecīzāk, un tā mēs laimējām 2 dienu ceļojumu uz Briseli.

Kad izbraucām no Bauskas 16. aprīļa naktī, šeit bija vēl vēss, bet Brisele mūs sagaidīja ar ziedošies ceriņiem, kastaņām, tulpēm un daudz citu ziedošu puķu, kuru nosaukumus nezinājām. Interesanti bija rozā un baltiem ziediem ziedošas vilkābeļu rindas. Jauki!

Viesnīca, kurā mēs apmetāmies, bija vecpilsētā, un uz parlamenta mītni gājām cauri pilsētai. Pārsteidza tas, ka pilsēta likās kā uz vairākām terasēm augstāk un augstāk, celtnes ielu malās, bet vidū ziedošu tulpju dobes, un parkos zaļo efeju apvīti stabi, vārtu ailes. Ievērojami daudz dažādu statuju ar zirgiem – gan ar jātniekiem, gan bez, zirgi dažādos veidos un rakursos. Arī parlamenta ēkas vidū ir liela sudraba krāsas zirga statuja, uz kuras liels daudzskaldnis, kas it kā simbolizējis daudzu tautu vienotību.

Domājot par to, kāpēc tik daudz zirgu, atcerējos Universitātē mācīto, ka Beļģija ir sena slaveno zirgu šķirņu audzētāja, smagsvara vilcēju šķirne Ardeni ir izveidota tieši Beļģijā.

Parlamenta celtnes iespaidīga jau no ārienes – ar daudzām blakus celtnēm un savienojumiem. Mēs no Latvijas bija vairāki, apmēram 40 cilvēku. Mūs tur sagaidīja toreizējais eiroparlamentārietis Rihards Pīks ar savu padomnieku. Nelielā plenārsēdē mūs iepazīstināja ar frakciju darbu, noteikumiem un iespējām, ko Latvijas 9 deputāti varēja un centās paveikt Latvijas labā. Varējām uzdot jautājumus.

Interesanti bija uzzināt, ka arī parlamentā lemj par modificētās pārtikas preču aizturēšanu un īpaša marķējuma noteikšanu.

Pusdienojām parlamenta lielajā ēdnīcā. Ēdienu izvēle plaša, bet daudz ēdienu pagatavoti no sīkām mīdijām – mīdijas mērcē, grilētas, sautētas un vēl un vēl. Meklējot sev piemērotu ēdienu, iedomājos Pēteri Apustuļu darbu grāmatā – kad viņam parādīšanās rādīja palagu ar daudziem nešķīstiem dzīvniekiem! Citi ekskursanti uzskatīja, ka jānomēģina taču viss, ko piedāvā.

Interesants un daudzu iespaidu rosinošs bija dinozauru muzeja apmeklējums. Pati muzeju ēka grandioza – līdzīga parlamenta ēkai, ar stikla kupolu. Ekspozīciju daudz, vairākos stāvos milzīgu dinozauru, plehtiozauru skeleti un informācija par dažādiem zemes slāņu periodiem. Jā, šeit, šajā muzejā, dominējošais uzskats – evolūcija. Bet pie liela orangutana izbāzeņa uzraksts – cilvēku priekštecis! Toties rādītā zemūdens pasaule visā krāšņumā – dažādo krāsu korāļu veidojumu klāsts –, te gan varēja redzēt mūsu Radītāja roku darbu – neaprstāms skaistums!

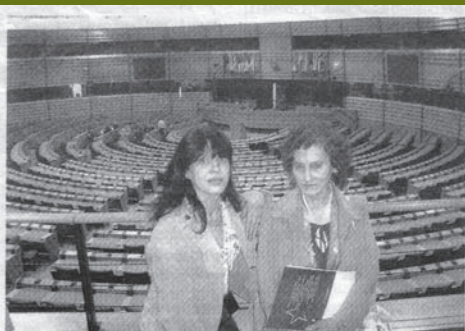
Ekskursijā pa vecpilsētu pārsteidza daudzo mazo krodziņu skaits – uz ielas nolikti gari koka galdi, soli, un var pasūtīt tikko spiestu dažādu augļu sulu. Tie šeit lēti un daudz, jā, arī pie visiem ēdieniem uz galda klāj arī augļus – apelsīnus, greipfrūtus, banānus, ananāsus. Uzraksti angļu, vācu un flāmu valodā, tā kā daudz maz saprast varējām.

Tā daudzos iespaidus saņēmuši, arī uzlējuši, jo otrā dienā bija silts pavasara lietus, devāmies uz lidostu, lai atgrieztos Rīgā.

Skaisti ir redzēt citas pilsētas, citas valstis, bet mājās tomēr, teikšu godīgi, ir labāk.

Esmu pateicīga Dievam par iespēju visu redzēt, būt citā valstī un gūt daudz iespaidu.

Gaida Bērziņa,
Bauskā

EIROPARLAMENTA apspriežu zālē Daiga Vilne (no kreisās) un Gaida Bērziņa.
FOTO NO ALBUMA.

Cilvēks, kurš MĪLĒJA

„Adventes Vēstis” nesen izteicām līdzjūtību Valentīnas (Valijas) Plotņikovas— Cirkunovas tuviniekiem, jo šis mīlais cilvēks ir aizgājis dusēt līdz augšāmcelšanas rītam. Taču viņas piemiņa dzīvo joprojām. Vairāki cilvēki uzrakstījuši un atsūtījuši savas atmiņas. Tādēļ šoreiz vienu lappusīti esam atvēlējuši atmiņu kamolam.

Īsa biogrāfija

Dzimusī 1930.gada 8. martā Krievijā, Omskas apgabalā, kur vecāki un vecvecāki dzīvoja pēc I pasaules kara. Vēlāk neilgu laiku dzīvojuši Ukrainā, viņi atgriezās Latvijā.

1947. gada 31. maijā Valija kļuva par adventistu draudzes locekli jau trešajā paaudzē – kristīta Jelgavā (sludināt. Arvīds Čolders). Tad pārcēlās uz Rīgu un pievienojās Rīgas 4. draudzei, kura pulcējās

Brīvības ielā 11. Vēlāk dievkalpojuma telpas tika ierādītas J. Kupala ielā baptistu draudzes dievnāmā.

Valija aktīvi piedalījās draudzes pasākumos, īpaši, dziedot korī. Ar jauniešiem tajā laikā sadarbojās sludinātājs Ziedīņš un viņa dzīvesbiedre. Pēc J. Rozentāla mākslas skolas absolvēšanas Valija sāka strādāt par mākslinieci kādā karaspēka daļā. Tur arī sastapa simpātisku puisi Juriju Cirkunovu, kurš kļuva par viņas dzīves draugu. Ģimenē piedzima dēliņš Oļegs. Vēlāk Valija strādāja penicilīna rūpnīcā (tagad „Grindeks”), kur nostrādāja līdz pensijai.

Valijas pēdējais darba cēliens pagāja mūsu dievnāmā Baznīcas ielā 12a. Viņa izpildīja dežuranta pienākumus. Ienācējus viņa sagaidīja ar laipnu smaidu un labprāt atbildēja uz katru jautājumu. Viņas sirds bija atvērta ikvienam cilvēkam, kurš vēlējās ar viņu dalīties savās problēmās.

Valijas dzīves ceļš nebija „rozēm kaisīts”, jo ģimenē nebija saskaņas visbūtiskākajā jautājumā – attieksmē pret garīgām vērtībām.

Atceramies Valiju kā patiesi dievbijīgu cilvēku, kura visu, ko darīja, darīja no sirds. Viņa ar savu dzīvi parādīja, ka ir iespējams dievišķo Mīlestību īstenot praktiskajā dzīvē.

Valijas dzīves pavadēns pārrūka 2009. gada 13. aprīlī.

A. Beļeviča

Kā negribas noticēt, ka Valijas vairs nav...

Bija brīži, kad viņa ieminējās mūsu sarunās par to, cik gatavi mēs esam noslēgt savu šīs zemes ceļojumu. Bet redzot viņas nenogurstošo enerģiju un smaidu, protams, es nepieļāvu domu, ka tas varētu notikt viņas dzīvē tik drīz. Daudzas viņas rakstura īpašības pierādīja, ka viņa bija gatava.

Sākšu ar to, ko nevarēja nepamanīt cilvēki, kas saskārās ar

viņu. Spilgtākā un skaistākā rakstura īpašība bija tā, ka viņa vienkārši neprata dusmoties, viņa bija iemācījusies izkopt šo rakstura pērli. Viņa neprata runāt ļaunu un visu grieza par labu ar mīliem vārdiem un smaidu. Mani mazbērni ļoti skuma, uzzinot, ka viņas vairs nav, un tagad var tikai pateikties Dievam par to visu labo, ko saņēma no viņas.

Varu pieminēt arī viņas viesmīlību. Tie, kas ciemojās pie viņas, to sajuta. Ir cilvēki, kas viņu sauca par otro mammu, jo daudzi varēja tā vienkārši parunāties un saņemt saules stariņu no viņas sirds siltuma, daži varēja izraudāt savu sāpi uz viņas pleca. Viņu mīlēja kā jaunie, tā vecie, un arī bērni, kā dievnāmā, tā arī kaimiņos.

Viņa mīlēja ziedus, dabu un redzēja daudz vairāk tajā, jo bija māksliniece, kas ar savu talantu kalpoja gan draudzē, gan palīdzēja tiem, kas neprata zīmēt skaisti. Viņa neprata ne par ko sūdzēties, viss viņai bija labi, un tā viņa klusi mina šo kristieša taku.

Viņa zināja mērķi, uz kuru gāja, kaut brīžiem sirdī plosījās vētra un bija tik smagi, bet viņa gāja cerībā un lielā pašātvībā, ka reiz viss būs citādi, kad satiksies vaigu vaigā ar mīlo Pestītāju, un ka reiz piepildīsies mātes un vecmāmiņas lūgšana par dēlu un diviem mīliem mazbērniem un radiem. Viņas lūgšana darbojas joprojām, un aizlūgsim arī mēs par viņiem, lai viņas lielākā vēlēšanās piepildītos, un mūžības rītā notiktu brīnišķīgā sastapšanās.

Irēna Muceniece

Mūža atmiņas

Pieminot mūžībā aizgājušo mīlo Valiju, nāk prātā mūsu pirmā tikšanās kara nopostītā Jelgavā. Vienas drupas. Izdegusi pilsēta, Jelgavas pils mūri. Vienā no pagrabiem paslēpusies grupa cilvēku. Viņu vidū jauna meitene ar savu mammīti, tētis palika kaujas laukā. Kā tālāk dzīvot? Vienīgais ceļš – baznīca. Arī tā izdegusi! Adventistu draudzes dievkalpojumi notiek kara neskartajā privātmājā Kungu ielā.

Pārceļoties uz dzīvi Rīgā, viņas mērķis ir kalpot Dievam un līdzcīvēkiem līdz savai dzīves pēdējai stundai. Mākslinieces talantu un mīlestību uz Dievu Valija bija saņēmusi no savas mammītes. Cik daudzus viņa iepriecināja ar saviem darbiem jubilejās! Kur brauca vai gāja, līdzī bija dāvana. Pie Valijas varējām griezties gan priekos, gan bēdās. Dalījāmies pārrunās par savas mammītes slimošanu un aiziešanu. Arī mana māsiņa varēja Valijai uzticēt savas bēdas vīra slimošanā un saņemt dvēseles stiprinājumu, viņam atvadoties no šīs dzīves. Vienmēr viņa visus uzklausa un juta līdzī. Grūtā brīdī varējām pie Valijas rast mierinājumu. Jauki bija ar Valiju atrasties pie dabas, gan mežā, gan laukā. Gājām sēņot un ogot.

Māsu Valiju mīlā pieminā paturēs Lasmaņu ģimene

Citu konfesiju ziņas

Bībele izraisa emocijas

Lielbritānijas kristieši ar sašutumu un nosodījumu reaģējuši uz incidentu Glāzgovas Modernās mākslas galerijā, kur mākslas projekta ietvaros izstādītā Bībelē apmeklētāji atstājuši aizvainojošus un vulgārus ierakstus.

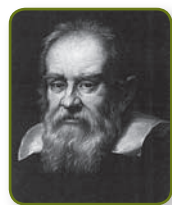
Māksliniece Džeina Klārka, kas ir arī garīdzniece Metropolitēna kopienas baznīcā, bija lūgusi apmeklētājus Bībeles lapās ierakstīt savus stāstus un pārdomas, lai tādējādi padarītu to daudzpusīgāku. Tomēr viņa nebija rēķinājusies, ka Svētie Raksti tiks papildināti ar negācijām un zākām.

“Tās ir seksistu drāzas, ignorējiet tās,” ierakstījis viens apmeklētājs, kamēr cits raksturojis Bībeli kā “lielākos melus cilvēces vēsturē”. Bet vēl cits apgalvo – “Šeit iederētos Miks Džegers un Deivids Bovijs.” “Esmu biseksuāla, sieviete un lepna. Man nevajag dievu, kas par to būtu vīlies,” lasāms kādas apmeklētājas vēstījumā Pirmās Mozus grāmatas sākumā.

Mākslas darba ieceres autore skaidro: “Uz Bībeles lapu malām uzrakstītie mūsu vārdi būtu apliecinājums mūsu ilgām būt ietvertiem Dieva mīlestībā.”

Vienā no dienām pie galerijas bija sapulcējušies protestējoši kristieši. Tāpēc tagad Bībele izvietota aiz stikla. Tai līdzās noliktas pildspalvas un papīrs, kur apmeklētāji var uzrakstīt savus pārspringumus. Galerijas darbinieki vēlāk tos ievieto starp Svēto Rakstu lappusēm.

Baznīca un zinātne

Katoļu Baznīcai nevajadzētu baidīties no zinātnes progresa, lai, iespējams, neatkārtotu kļūdu, kuru tā pieļāva 17. gadsimtā, vērsoties pret astronomu Galileo Galileju, tā atzinis Vatikāna slepeno arhīvu pārraugs monsinjors Serdžo Pagano.

Inkvizīcija Galileju (1564-1642) notiesāja 1633. gadā par viņa apgalvojumu, ka Zeme riņķojot ap Sauli. Vatikāns Galileju rehabilitēja tikai pēc 360 gadiem – 1992. gadā.

Preses konferencē, kas bija veltīta jaunam dokumentu krājumam par Galileja lietu, Pagano norādīja, ka Baznīcai un Vatikāna amatpersonām jāmacās no pagātnes kļūdām un jāatmet sava neuzticība pret zinātni.

“Mums jāuzmanās, kad lasām Svētos Rakstus un kad mums ir darīšana ar zinātnes jautājumiem, lai nepieļautu to pašu kļūdu, kas tika pieļauta toreiz. Es domāju par cilmes šūnām, par eģēniku, par zinātniskajiem pētījumiem šajās jomās. Dažkārt man rodas iespaids, ka tie lemti tādiem pašiem aizspriedumiem, kādi pagātnē tika attiecināti uz Kopernika teoriju,” atzina Pagano.

Vienlaikus viņš norādīja, ka zinātniekiem nevajadzētu iedomāties, ka viņi Baznīcu varētu pamācīt ticības jautājumos, bet Baznīcai savukārt nevajadzētu būt pret zinātniskiem jautājumiem izturēties ar lielāku “pazemību un piesardzību”.

Baznīcas dienas Valmierā

No 24. jūlija līdz 26. jūlijam Valmierā ar plašu pasākumu programmu norisinājās Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) Baznīcas dienas, kuras tiek rīkotas reizi trijos gados, vienuviet

pulcējot luterāņu draudžu ļaudis no visas Latvijas. Šī gada Baznīcas dienu devīze bija vārdi no Kristus aicinājuma Mateja evaņģēlijā: “Ejiet un dariet!”

Baznīcas dienu laikā Valmieras kinoteātrī “Gaisma” bija skatāma Baznīcas dienu filmu programma, savukārt Valmieras Sv. Sīmaņa baznīcā un Valmieras estrādē bija vairāki koncerti ar pazīstamu garīgās mūzikas izpildītāju piedalīšanos. Piektdienas vakarā Valmieras estrādē notika arī koncerts jauniešiem, kurā uzstājās vairāki pašmāju mūsdienu kristīgās mūzikas kolektīvi.

Baznīcas dienu laikā vairāki mācītāji bija pieejami individuālām sarunām, kuras norisinājās Pastorālajā teltī pie Valmieras Sv. Sīmaņa baznīcas. Baznīcā arī notika diskusija ar mācītājiem, kas deva iespēju ar īsiņu palīdzību uzdot sev interesējošus jautājumus kādam no trim klātesošajiem mācītājiem – diskusijas dalībniekiem.

Sestdienas vakarā laukumā pie Sv. Sīmaņa baznīcas notika Gaismas ceļš – pārdomu un meditācijas pasākums ar Svēto Rakstu lasījumiem. Baznīcas dienas noslēdzās ar dalībnieku gājieni no Valmieras Kultūras centra līdz estrādei. Un pēc tam ar kopīga dievkalpojuma svinēšanu Valmieras estrādē.

Precēties un kristīties

Anglikāņu Baznīca nolēmusi atļaut apvienot precības ar kristībām, jo veiktie pētījumi liecina, ka arvien biežāk britu pāriem bērni dzimst pirms laulību noslēgšanas.

Lai gan Baznīca neatbalsta bērnu dzimšanu pirms laulībām, amatpersonas norāda, ka jaunieviestās ceremonijas mērķis ir iedrošināt neprecētos pārus galu galā

stāties laulībā.

Jaunā ceremonija, kuras praktizēšanu Baznīca jau uzsākusi, ļauj pāriem pēc laulību ceremonijas nokristīt arī savus bērnus un vienlaikus kristīties pašiem. Baznīcas pārstāvis norādīja, ka garīdzniecība neatsakās no uzskata, ka seksuālās attiecības būtu saistāmas ar laulību, tomēr atzina, ka no tā neizriet nelaulāto pāru “pagātnes tiesāšana”.

Šogad publicētie dati liecina, ka Lielbritānijā apmēram 44% bērnu dzimst neprecētām mātēm. Tomēr daļa garīdzniecības jauno ceremoniju kritizē, apgalvojot, ka tas banalizē Baznīcas lomu sabiedrībā.

“Žēl, ka viņi nav pievienojuši arī vecmāmiņas bēres,” intervijā laikrakstam “The Times” ironizē Fulemas bīskaps. “Kāds ir viņu mērķis? Tas šķiet pārmoderni, un tas parāda pilnīgu nezināšanu par to, kas notiek draudzēs. Es nesaprotu, kāpēc viņi to vēlas darīt,” savu neizpratni pauda Džons Broudhērsts.

JAUNA GRĀMATA

PASAULE IR IESOĻOJUSI JAUNĀ ĒRĀ: MODERNISMS ATBRĪVOJIS VIETU POSTMODERNISMAM. ŠĪS GRĀMATAS MĒRĶIS IR UZRUNĀT TOS CILVĒKUS, KAS IR NOGĀJUŠI IEVĒROJAMU ATTĀLUMU SAVĀ CEĻĀ NO MODERNĀ UZ POSTMODERNO.

GRĀMATAS IEVADĀ AUTORS RAKSTA:

“DAŽU PĒDĒJO DESMITGAŽU LAIKĀ ESMU SARAKSTĪJIS VAIRĀKAS GRĀMATAS — DAŽAS ANĢĻU, DAŽAS HOLANDIEŠU — MANĀ DZIMTAJĀ VALODĀ. DAŽAS NO TĀM IR TULKOTAS ARĪ CITĀS VALODĀS. TĀDĒĻ NEVAJADZĒTU JUSTIES PĀRSTEIGTIEM, KA ATKAL ESMU SĒDIES PIE SAVA DATORA UN MĒĢINU UZRAKSTĪT KO JAUNU. ARĪ ŠOREIZ TĀ BŪS GRĀMATA PAR TICĪBU, UN ARĪ ŠOREIZ TĀ IR RAKSTĪTA, RAUGOTIES NO ĪPAŠAS — KRISTIEŠA — PERSPEKTĪVAS. TOMĒR ŠĪ GRĀMATA RADIKĀLI ATŠĶIRSIES NO JEBKĀ CITA, KO AGRĀK ESMU RAKSTĪJIS.”

“TICĪBA SOLI PA SOLIM” VAR IEGĀDĀTIES PATMOS GRĀMATU GALDĀ RĪGĀ, BAZNĪCAS IELĀ 12A.